ΕΤΟΣ Α'. (Ἔξαμηνία Β'.) — Κωνσταντινούπολις, 30 Ἰουλίου 1911 — ΦΥΛΛΟΝ 50 ἐν.

Ἀπ' Ὅλα

Τὸ σύμβολόν μας: ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

✻ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ✻

ΨΥΧΗ ΚΑΙ ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΟΙΚΟΣ ΕΝ ΑΝΑΤΟΛΗ: ΣΤΑΪΝ

ΚΥΡΙΑΚΗ ΟΜΙΛΙΑ

ΟΛΙΓΟΠΙΣΤΕ!

Ἡ διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ εἶχε περατωθῆ καὶ οἱ ὄχλοι ἤρχισαν ν' ἀποσύρωνται. Ἐκεῖνος τότε ἀναβᾶς εἰς τὸ ὄρος, προσηύχετο κατ' ἰδίαν. Τὸ πλοῖον, εἰς τὸ ὁποῖον ἦσαν οἱ μαθηταί του, ἀνοιχθὲν εἰς τὴν θάλασσαν, ἐβασανίζετο ὑπὸ τῶν κυμάτων, διότι ὁ ἄνεμος ἦτο ἐνάντιος. Ὁ Ἰησοῦς, ἀφοῦ ἐτελείωσε τὴν προσευχήν του, κατῆλθε καὶ διηυθύνθη πρὸς αὐτό, περιπατῶν ἐπὶ τῆς τρικυμιώδους θαλάσσης· εἰς τοὺς μαθητάς του ἐφάνη ὅτι ἦτο φάντασμα, ὁ δὲ Πέτρος εἰς τὴν ἐνθαρρυντικὴν φωνὴν τοῦ Χριστοῦ, ἀπήντησεν : «Εἰν εἶσαι σὺ ὁ Διδάσκαλος, διάταξόν με νὰ ἔλθω εἰς σὲ ἐπὶ τῶν κυμάτων». «Ἐλθέ», ἀποκρίνεται ὁ Χριστὸς καὶ ὁ Πέτρος κατῆλθε τότε ἐκ τοῦ πλοίου εἰς τὴν θάλασσαν, ἀλλὰ τὰ κύματά της ἦσαν μεγάλα, ἡ δὲ καρδία τοῦ μαθητοῦ μικρὰ ἀκόμη. Ὁ Πέτρος ἤρχιζε νὰ καταποντίζηται καὶ νὰ ἐπικαλῆται τὴν βοήθειαν τοῦ Ἰησοῦ. «Ὀλιγόπιστε», τῷ ἀπαντᾷ ἐκεῖνος, ἐκτείνων τὴν χεῖρα πρὸς αὐτόν, ἵνα τί ἐδίστασας ; . . .»

Ἡ γραφικὴ αὕτη σκηνὴ μοῦ παρέχει ἀφορμὴν εἰς σκέψεις. Νομίζω ὅτι ἔχω πρὸ ἐμοῦ τὴν φοβερὰν καὶ μυκωμένην θάλασσαν, τὴν σκοτεινὴν ἐκ τῆς ἐρεβώδους νυκτὸς καὶ τὸ πλοῖον εἰς τὸ μέσον τῶν κυμάτων νὰ κλυδωνίζηται, νομίζω ὅτι βλέπω τὸν Πέτρον προσπαθοῦντα νὰ ἐπιπλεύσῃ ἐπὶ τῆς θαλάσσης, ἐν ἀπογνώσει ἐπικαλούμενον βοήθειαν, τὸν δὲ Χριστὸν μὲ τὴν γλυκεῖαν, ἀλλὰ καὶ ἐπιβλητικὴν μορφήν του νὰ τῷ λέγῃ :

— Ὀλιγόπιστε ! ἵνα τί ἐδίστασας ;

Δὲν θὰ εἶχον τὴν σκηνὴν ταύτην ζωηρὰν πρὸ ἐμοῦ, ἂν ἐδεν ἐνισχύετο ὑπὸ παρομοίων συγχρόνων, αἱ ὁποῖαι καθ' ἑκάστην ἐξελίσσονται περὶ ἡμᾶς. Πάντοτε ἀρεσκόμεθα νὰ λέγωμεν «τὸ σκάφος τοῦ Ἔθνους καὶ τῆς Ἐκκλησίας κλυδωνίζεται, τὰ κύματα καὶ ἡ τρικυμία τὸ βασανίζουσι» καὶ δὲν εἶναι ψεῦδος. Ὄντως γεγονότα ἐπερχόμενα ράγδην μᾶς πείθουσιν ὅτι ἡ τρικυμία περιβάλλει ἡμᾶς.

Ἀλλ' ἂν τοῦτο εἶναι ἀληθές, δὲν εἶναι ὀλιγώτερον τοιοῦτον, ὅτι ὅλοι μας καὶ μᾶλιστα ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι ἐκλήθησαν νὰ μένωσι πολὺ ὑψηλά, ἔχομεν τὴν καρδίαν τοῦ Πέτρου, τὴν ὁποίαν ἐπέδειξε κατὰ τὴν γνωστὴν ἐκείνην σκηνήν. Ἀρρωστοῦμεν, τρέμομεν, παραζαλιζόμεθα ὑπὸ τοῦ περιβάλλοντος ἡμᾶς κινδύνου καὶ ἐν τῷ φόβῳ καὶ τῷ τρόμῳ μας τὰ πάντα μεγαλοποιοῦμεν, φανταζόμεσι τὰς περιστάσεις δυσχερεστέρας τοῦ πραγματικοῦ. καὶ τὸν κλύδωνα ἀγριώτερον. Μόνον τὴν καρδίαν μας δὲν φανταζόμεθα ἰσχυράν, μόνον τὰς ἐν ἡμῖν ὑπαρχούσας δυνάμεις ὑποτιμῶμεν

ΑΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

Κατόπιν πολυώρων διαπραγματεύσεων καὶ τῶν φιλικῶν παροτρύνσεων τῶν ἀρχῶν τῆς Ποδγορίτσας, αἵτινες κατώρθωσαν νὰ πείσωσι τοὺς Μαλισόρους ὅτι ἡ Τουρκικὴ Κυβέρνησις θὰ ἐκπληρώσῃ τὰς ὑποσχέσεις αὐτῆς, ἤρχισαν ἀπὸ τῆς δευτέρας μεταμεσημβρινῆς ὥρας τοῦ παρελθόντος Σαββάτου οἱ Μαλισόροι νὰ ἐπανακάμπτωσιν εἰς τὰς ἑστίας των.

Πρῶτοι ἀνεχώρησαν οἱ κάτοικοι τῶν χωρίων τῆς πεδιάδος τοῦ Ζέτε μέχρι τοῦ Χούμ, συνοδευόμενοι ὑπὸ τοῦ καϊμακάμη τῆς Τοῦζι, ἐλθόντος εἰς Ποδγορίτσαν ὅπως συνεννοηθῇ μετὰ τῶν Μαυροβουνιωτικῶν ἀρχῶν περὶ τοῦ τρόπου τῆς διεξαγωγῆς τῆς ἐπανόδου. Ἡ εἰδησις τῆς ἐπιστροφῆς τῶν Ἀλβανῶν ἐνεποίησε λαμπρὰν ἐντύπωσιν καθ' ὅλην τὴν ἐπικράτειαν, ἰδίᾳ παρὰ τοῖς κατοίκοις τῶν μεθορίων, οἵτινες εἶχον ἐξαντληθῇ ὑλικῶς πρὸς συντήρησιν τῶν φυγάδων Ἀλβανῶν.

Ἐπιτροπὴ ἀποτελουμένη ἐκ Μαλισόρων θὰ ἔλθῃ προσεχῶς εἰς Κωνσταντινούπολιν ὅπως ὑποβάλῃ εἰς τὴν αὐτοκρατορικὴν Κυβέρνησιν τὰς εὐχαριστίας αὐτῶν διὰ τὴν εὔνοιαν, τὴν ὁποίαν ἐπέδειξεν εἰς αὐτούς, καὶ διὰ τὴν ὁποίαν θὰ προσπαθήσουν νὰ φανοῦν ἀντάξιοι διὰ τῆς πιστῆς, ἐν καιρῷ τῷ δέοντι, ἐκπληρώσεως τοῦ καθήκοντος αὐτῶν.

Διαδίδεται μετ' ἐπιτάσεως, ὅτι ἡ ρωσικὴ Κυβέρνησις ἐργάζεται δραστηρίως πρὸς εἰρηνικὴν διακανόνισιν τῆς μεταξὺ Τουρκίας καὶ Μαυροβουνίου ὑφισταμένης διαφορᾶς. Ἡ Ρωσία, φοβουμένη μὴ ἡ βιεννάϊα Κυβέρνησις ἀρυσθῇ ὠφελείας ἐκ τινος πολέμου μεταξὺ Τουρκίας καὶ Μαυροβουνίου, ἠπείλησε τὸ Μαυροβούνιον, ὅτι θὰ διακόψῃ πᾶσας τὰς ἐπιχορηγήσεις καὶ πᾶσαν ἄλλην ὡς αὐτὸ ὑποστήριξιν, ἐὰν μὴ τηρήσῃ συνδιαλακτικὴν στάσιν ἔναντι τῆς Τουρκίας. Τὸ Μαυροβούνιον ἐδέησε νὰ ὑποκύψῃ εἰς τὰς ρωσικὰς ἀπαιτήσεις. Εἰς τοῦτο δέον νὰ ἀποδοθῇ ἡ μεταξὺ τῆς Ὀθωμανικῆς κυβερνήσεως καὶ τῶν Μαλισόρων συνεννόησις. Ἡ ρωσικὴ Κυβέρνησις ἠγάγαισε τὸ Μαυροβούνιον ὅπως ὑποβιβάσῃ εἰς τὸ ἐλάχιστον τὰς ἀπαιτήσεις του, αἵτινες ἀποτελοῦν τὴν τελευταίαν ἀφορμὴν τῆς ἀνησυχίας τῆς εἰρήνης.

Ἐν Κεττίγνῃ ἐξεδόθη ἐπίσημος διάψευσις ὅτι τὸ Μαυροβούνιον ἤγειρεν ἀξιώσεις ἀποζημιώσεως παρὰ τῆς Τουρκίας διὰ τὴν διατροφὴν τῶν Μαλισόρων. Ἡ διάψευσις ἀναφέρει ὅτι ἤγειρε τηνἀξίωσιν ταύτην τὸ Μαυροβούνιον καὶ ὅτι ἂν καὶ στερῆται τῶν πρὸς τοῦτο μέσων, οὐχ ἧττον τάσσει τὴν παρασχεθεῖσαν εἰς τοὺς Μαλισόρους βοήθειαν καὶ ἀρωγὴν, ὡς φιλοξενίαν ἀντὶ τῶν χρημάτων. Ἡ ἐπίσημος αὕτη δήλωσις, μετὰ τὴν τοσαυτὴν τονισθεῖσαν ἐξδησιν περὶ αἰτήσεως ἀποζημιώσεως, σχολιάζεται εὐρύτατα, θεωρεῖται δὲ ὡς ἔνδειξις, ὅτι τὸ Μαυροβούνιον ἐννοεῖ νὰ μὴ παράσχῃ πράγματα εἰς τὴν Τουρκίαν καὶ νὰ κλείσῃ εἰρηνικῶς καὶ ἄνευ προστριβῶν τὰ ἐκκρεμῆ μετὰ τῆς Ὑψ. Πύλης ζητήματα.

ΔΙΠΛΩΜΑΤΗΣ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Ἡ ἀπόφασις τῆς Κυβερνήσεως ὅπως διορίσῃ τὸ Πατριαρχεῖον τρεῖς ἀντιπροσώπους, οἵτινες θὰ συμμετάσχωσι τῶν συνεδριῶν τῆς ὑπουργικῆς ἐπιτροπῆς πρὸς μελέτην τῶν ταχριρίων, ἐγένετο δεκτὴ ὑπὸ τῶν Δύο Σωμάτων μετὰ μεγάλης εὐχαριστήσεως καὶ προέβησαν ἀμέσως καὶ εἰς ἀνάδειξιν τοιούτων. Ἀνεδείχθησαν δὲ ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Χαλκηδόνος κ. Γερμανός, ὁ Σύμβουλος κ. Ἄγγ. Ἰωαννίδης καὶ ὁ βουλευτὴς κ. Τ. Μπούσιος.

Μέχρι τοῦδε ἐκ τῆς ὑπουργικῆς Ἐπιτροπῆς ἐγένοντο δεκτὰ ἐκ τῶν ἐν τῷ κοινῷ τῶν Πατριαρχείων ταχριρίῳ αἰτημάτων τὰ ὑπ' ἀριθμὸν 1, 2, 3, 4, ἔχοντα ὡς ἑξῆς :

1] Εἰς ὅλα τὰ μέχρι τοῦδε ἄνευ κυβερνητικῆς ἀδείας λειτουργοῦντα σχολεῖα θὰ δοθῇ ἄδεια. Εἰς τὸ ἑξῆς ἅμα ἀνοίγει σχολεῖόν τι, θὰ εἰδοποιῆται ἡ Κυβέρνησις καὶ θὰ ἐ δίδεται ἡ σχετικὴ ἄδεια.

2] Τὰ ζηρογράμματα τῶν σχολείων θὰ συντάσσωνται καὶ ἐπιστρέφωνται ἐπὸ τοῦ Πατριαρχείου καὶ τῶν Μητροπόλεων.

3] Θὰ ὑποβληθῇ εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας τὸ γενικὸν πρόγραμμα τῶν κοινοτικῶν σχολῶν πρὸς καθορισμὸν καὶ ἐπικύρωσιν τοῦ βαθμοῦ των.

4] Τὰ διπλώματα καὶ ἐνδεικτικὰ τῶν διδασκάλων θὰ ἐξετάζονται καὶ θὰ ἐπικυρῶνται ὑπὸ τοῦ Πατριαρχείου καὶ τῶν Μητροπόλεων, ἐπιβεβαιουμένης οὕτω τῆς διδασκαλικῆς αὐτῶν ἱκανότητος καὶ συνεπῶς θεωρουμένων ἐγκύρων τῶν ἀδειῶν αὐτῶν ἐνώπιον τοῦ ὑπουργείου τῆς Παιδείας.

Εἰς τὸ 7ον ἄρθρον, τὸ ἀφορῶν τὴν πρόσληψιν ξένων διδασκάλων, ἕως ὅτου θὰ παρασκευασθοῦν τοιοῦτοι ἐξ ὀθωμανῶν ἰκανοῖ, ἐγένοντο τροποποιήσεις τινές.

Ὅσον ἀφορῷ τὸ ζήτημα τῆς ἐπιθεωρήσεως τῶν σχολῶν, λέγεται ὅτι ἐπηρέχθησαν σπουδαῖαι τροποποιήσεις.

Τὸ ἄρθρον τὸ ἀφορῶν τὴν ἐξασφάλισιν καὶ τὴν ἰσοτιμίαν τῶν διπλωμάτων καὶ ἐνδεικτικῶν πρὸς τὰ παραχωρούμενα ὑπὸ τῶν κυβερνητικῶν σχολείων, ἐθεωρήθη σπουδαιότατον καὶ ἄξιον πολλῆς συζητήσεως καὶ μελέτης.

Ἐν τῷ περὶ στρατιωτικῆς θητείας κεφαλαίῳ, τὰ αἰτήματα 1, 7, 8, 9, 10 ἀπορρίφθησαν ὑπὸ τῆς Ἐπιτροπῆς, ὡς ἀντικείμενα πρὸς νόμους ψηφισθέντας ἐπὸ τῆς Βουλῆς, σπουδαίας δὲ ἐκρίθησαν τροποποιήσεως τὰ περὶ ἀξιωματικῶν χριστιανῶν ἐν τῷ στρατῷ καὶ περὶ χριστιανικῶν ἠθῶν καὶ ἐθίμων.

Ἡ ὑπουργικὴ ἐπιτροπὴ εἰς τὴν προσοχὴ αὐτῆς συνεδρίαν, εἰς ἣν θὰ παρακαθήσωσι καὶ οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν θρησκευτικῶν ζκέντρων, θὰ σκεφθῇ καὶ ἀποφασίσῃ ἐπὶ τῶν ἐπὶ συζήτησιν αἰτημάτων αὐτῶν.

Ἡ γνωστὴ εἰς τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος, διὰ τὰς πρὸς αὐτὸ ἀπείρους της δωρεάς, κόμισσα Ριανκούφ, ἀνήγγειλε διὰ τοῦ κατωτέρω τηλεγραφήματος πρὸς τὴν Α. Θ. Π. τὴν εἰς Ἔθν. Σχολὴν Γλωσσῶν καὶ Ἐμπορίου δωρεάν της.

Παναγιώτατε Δέσποτα.

Μαθοῦσα ἐκ τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» τῆς 2 Ἰουλίου, ὅτι ἡ οἰκονομικὴ κατάστασις τῆς Σχολῆς Γλωσσῶν καὶ Ἐμπορίου δεῖται βοηθείας, σπεύδω προσφέρουσα τὸν ὀβολόν μου ἐκ Λ. Τ. 40 ὑπὲρ τοῦ χρησίμου τούτου ἱδρύματος.

Διαμένω μετὰ βαθυτάτου σεβασμοῦ καὶ ἄφω σώσεως

Ἐλβετία, 12]25 Ἰουλίου 1911

τῆς Ὑμετέρας Θειοτάτης Παναγιότητος

εὐπειθέστατον τέκνον

Λουΐζα Ο. Ριανκούφ.

ΑΚΗΔΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΛΗΨΕΙΣ

«Χθὲς ἐσημειώθησαν 32 τὸ ὅλον χολερικὰ κρούσματα, ἐξ ὧν 16 θανατηφόρα καὶ 12 θάνατοι ἐκ προηγουμένων κρουσμάτων». Τὰς γραμμὰς αὐτὰς ἀνεγίνωσκε κάποιος, εἰς τὸ καφενεῖον τῆς συνοικίας μου εἰς ἐπήκοον πέντε ἢ ἓξ ἄλλων, οἱ ὁποῖοι ἔκαμνον, γύρω εἰς ἓν χαμηλὸν τραπεζάκι, τὸ ἀκσαμδζιλίκι των. Κανεὶς ἀπὸ αὐτοὺς δὲν ἐκινήθη, κανεὶς οὔτε συνέπασε τὸς ὀφρῦς, ἀλλ' ὅλοι ἐξηκολούθησαν τὸ σοβαρόν των ἔργον· ἐξηκολούθουν νὰ πίνουν.

— Δὲν τ' ἀφίνεις καύμένε, αὐτά, εἶπεν ὁ εἷς, ἀφοῦ ἐξεκένωσε τὸ ποτήριόν του, εἶναι τεχνάσματα τῶν γιατρῶν μας γιὰ νὰ μηζεύουν παράδες, τίποτα δὲν εἶναι στὴν Πόλι.

Τὸν ἤκουον ἀπὸ τὸ παράθυρον τῆς οἰκίας μου καὶ ἐλεεινολόγησα τὸν ἄνθρωπον αὐτὸν καὶ τὴν «πηρέαν του», οἱ ὁποῖοι ἦσαν μὲ τὴν γνώμην του, διότι πλέον δὲν ἔβλεπον εἰς αὐτοὺς τὸν γενναῖον καὶ ἰσχυρὸν χαρακτῆρα, πρὸ τοῦ ὁποίου τίποτε δὲν εἶναι φοβερόν, τίποτε δὲν εἶναι ἀπαίσιον, ἀλλὰ διέκρινον τὴν βαθυτέραν μοιρολατρείαν καὶ τὴν ἰσχυροτέραν πρόληψιν ριζωμένην ἀσπάστως εἰς τὴν ψυχὴν τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν, οἱ ὁποῖοι εἶναι καὶ θύματα τῶν δύο τούτων ψυχικῶν ἀσθενειῶν. Ἡ χολέρα, ἡ φοβερὰ αὐτὴ νόσος, στροβιλίζεται μέσα εἰς τὴν ὀρφανὴν πρωτεύουσάν μας, ἀραιόνει τὸν πληθυσμόν της. νεκρόνει τὸ ἐμπόριον, παραλύει τὴν κίνησιν καὶ μόνον τὸν λαόν μας ἀφίνει ἀσυγκίνητον καὶ δὲν τὸν ἀφυπνίζει ἀπὸ τῆς μοιρολατρείας του.

Τὴν νόσον ταύτην ὀνομάσαμεν φοβερὰν καὶ μ' ὅλα ταῦτα ἐκ τῶν διαθέσεών μας καὶ τῶν προφυλάξεών μας ἐξαρτᾶται νὰ γίνῃ ἀκίνδυνος καὶ νὰ ἐκλείψῃ τελείως. Δὲν εἶναι νόσος ὄπουλος ὡς ἡ φθίσις καὶ ἀφύλακτος ὡς τόσαι ἄλλαι. Εἶναι γνωστὴ καὶ πόθεν θὰ εἰσέλθῃ καὶ πῶς θὰ εἰσέλθῃ. Τὸ μόνα προληπτικὰ κατ' αὐτῆς εἶναι ἡ καθαριότης τῶν τροφῶν καὶ ἡ ἀπολύμανσις, πράγματα δηλαδή, τὰ ὁποῖα πάντοτε ἐπιβάλλονται εἰς κάθε ἄνθρωπον πεπολιτισμένον.

Καὶ ὅμως τὸς φρονίμους αὐτὸς προφυλάξεις εἰς πεῖσμα νομίζει κανείς, τῆς ἐπιστήμης καὶ τοῦ ἀνθρωπισμοῦ, φροντίζομεν νὰ περιφρονῶμεν πάντοτε μέν, ἰδιαίτατα δὲ κατὰ τὰς ἐποχὰς τῶν μεγάλων ἐπιδημιῶν.

Δυστυχῶς ὑπάρχει παρὰ τῷ λαῷ γνώμη, ὅτι τὰ πάντα ἀνήκουν εἰς τὴν τύχην, ὅτι τὸ πεπρωμένον εἶναι τὸ πᾶν καὶ ὅτι «οἂν εἶναι τῆς μοίρας σου ὄ,τι θέλεις κάμνε», ἡ χολέρα θὰ ἔλθῃ. Δὲν θέλομεν νὰ συστήσωμεν τὴν κατήφειαν καὶ ὑποχονδριακὴν τινα καὶ λεπτολόγον δίαιταν, ἀλλὰ καὶ δὲν δυνάμεθα νὰ μὴ κακίσωμεν τὴν ἀπαθῆ στάσιν τοῦ λαοῦ μας ἀπέναντι τῆς ἀσθενείας ταύτης.

Ἐλάχιστοι ἤλλαξαν δίαιταν, πολὺ ὀλίγοι ὑπετάγησαν εἰς τὸς ἐνδείξεις τῆς ἐπιστήμης καὶ μερικοὶ διὰ νὰ δείξουν πολὺ σθένος ἤρχισαν νὰ πράττουν ὅλως διόλου τἀναντία. Ἀδιάφορον ἂν δεκατίζωνται αἱ συνοικίαι μας, ἀδιάφορον ἂν μᾶς ἀποκλείῃ ὅλη ἡ Εὐρώπη· ὁ μόνος ἀσυγκίνητος εἶναι ὁ λαός.

Ἀλλ' ἂν ὁ λαός μας μένῃ ἀσυγκίνητος, ἡ Κυβέρνησις μένει ἐξ ἴσου ἐνόχος ἀπαθής. Οὐδὲν ἐξαιρετικὸν μέτρον ἔλαβε πρὸς καταπολέμησιν τῆς νόσου καὶ ἐκτὸς τῶν συνήθων καὶ προκατακλυσμιαίων μέσων, τὰ ὁποῖα ἔθηκεν εἰς ἐνέργειαν, οὐδὲν ἄλλο ἔπραξεν εἴτε πρὸς προφύλαξιν εἴτε πρὸς καταπολέμησιν τῆς νόσου. Αἱ ἐνέργειαί της εἶναι σπασμωδικαὶ καὶ τὰ μέσα προπτόγονα. Ἐδῶ μὲν ἀπαγορεύει κάτι, ἐνῷ παρκεῖ ἐπιτρέπει κάτι φοβερώτερον· Προχθὲς εἰς ἕνα ἀπὸ τοὺς κεντρικωτέρους δρόμους τοῦ Πέραν κάποιος φακένδυτος ἐκρίτει εἰς τὰς χεῖράς του μίαν φλανέλλαν παλαιάν, ἐρυπωμένην, ἀπόζουσαν ἰδρῶτας καὶ συρομένην εἰς τὸ χῶμα. Τὴν ἐκρίτει καὶ τὴν ἐπώλει.

—Μόνον 2 γρόσια, ἐφώναζε, μόνον 2 γρόσια.

Καὶ ἐπεδείκνυε τὸ βρωμερὸν ἐμπόρευμά του, εἰς τὴν θέαν τοῦ ὁποίου προτροπάδην ἔφευγον οἱ πολῖται.

Τὸ σκάνδαλον δὲν ἦτο μικρὸν καὶ μόλα ταῦτα κανεὶς δημαρχιακὸς ἢ ἀστυνομικὸς δὲν τὸν ἐπλησίασε, κανεὶς δὲν ἐξήτασε τὴν προέλευσιν τοῦ ἀθλίου καὶ μικροβιοῦχου ἐκείνου ράκους, κανεὶς δὲν τοῦ ἀπηγόρευσε νὰ τῷ κοματῇ καὶ νὰ τῷ πωλῇ μάλιστα.

Ἔχομεν ἐν πολλοῖς παροδόξους ἀντιλήψεις· ὡς φαίνεται, ἐνομίσαμεν ὅτι διαπράττομεν ἔγκλημα καθοσιώσεως, προσβολῆς τῆς ἐλευθερίας τοῦ ἀτόμου ἂν ἐμποδίσωμεν κάποιον νὰ ἐξασκῇ οἱονδήποτε ἐπάγγελμα ἀδιάφορον ἂν αὐτὸ χαρίζῃ μικρόβια καὶ ἀνοίγῃ τὴν ὁδὸν εἰς τὴν ἄθλιον εἴνν μας . . .

Καὶ δυστυχῶς δὲν εἶναι μόνον αὐτὰ ἡμεῖς, οἱ ὁποῖοι δὲν ἐφροντίσαμεν ν' ἀπολυμάνωμεν τὴν πόλιν, δὲν ἔχομεν καὶ τὴν συμπάθειαν νὰ προφυλάξωμεν τὰς ἐπαρχίας. Αἱ καθάρσεις, τὰς ὁποίας ἐπιβάλλομεν εἰς τὰ Τοῦλα καὶ τὰ Καβάκια, εἶναι περισσότερον ἢ χωμικαί. Οὔτε τὸ πλοῖον ἀπολυμαίνεται οὔτε οἱ ἐπιβάται. Ἀρκεῖ οὗτοι νὰ ἔχωσι πάστας ἢ καὶ δευτέρας θέσεως εἰσιτήριον, ἀρκεῖ νὰ ἔχωσι πληρώσῃ τὸ δικαίωμα τῆς καθάρσεως καὶ πίνται τὰ λοιπὰ κρίνονται περιττά. Οὔτε σταγὼν ἀντιμολυσματικοῦ ρίπτεται ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, οὔτε ἡ ἀλλαγὴ ἀπολύμανσις...

Λυποῦμεθα πρὸ τῆς καταστάσεως ταύτης καὶ ἂν εὑρίσκωμεν διὰ τὴν τοιαύτην τάσιν τοῦ λαοῦ ὡς δικαιολογίαν τὴν ἀμάθειάν του ἢ τὴν πρόληψιν, τί νὰ φέρομεν πρὸς δικαιολογίαν τῶν ἡμιμέτρων τῆς Κυβερνήσεως ;

Θ. Κ. Μ.

ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΤΩΝ ΦΥΛΩΝ ΤΗΣ ΟΙΚΟΥΜΕΝΗΣ

Ἀπὸ τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος τὸ Λονδῖνον εἶνε ἡ ἑστία τῶν ἀπανταχοῦ φυλῶν τῆς ἀνθρωπότητος. Ἀπὸ τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης προσῆλθον ἀντιπρόσωποι τῶν ἀνθρωπίνων φυλῶν, ἀπὸ τοῦ βορείου μέχρι τοῦ νοτίου πόλου. Ἡ ἀνθρωπότης πρώτην φορὰν λαμβάνει εὐκαιρίαν νὰ ἐπιδείξῃ τὴν ἑνότητα καὶ ἀλληλεγγύην αὐτῆς ἐν τῇ ποικιλίᾳ. Ἐπίσημοι γλῶσσαι τοῦ Συνεδρίου εἶνε ἡ ἀγγλική, ἡ γερμανική, ἡ ἰταλική, καὶ ἡ γαλλική. Ἐξεδόθησαν ἤδη δύο ἐκδόσεις τῶν γενομένων ὁμιλιῶν ἀγγλιστὶ καὶ γαλλιστί.

Γενικῶς εἰπεῖν, ἡ ἀνθρωπότης διαιρεῖται εἰς τρεῖς οἰκογενείας τὴν λευκήν, τὴν μέλαιναν καὶ τὴν κιτρίνην. Ὁλόκληρος ἡ ἱστορία περιγράφει τὴν θλιβερὰν σειρὰν τῶν πολέμων των καὶ τῶν ἐχθροτήτων των, ἀλλὰ προσέτι ἡ σύγχρονος ἱστορία μᾶς δεικνύει νέον αἴσθημα ὁλοέν αὐξάνον, τὸ αἴσθημα καὶ τὸ γεγονὸς τῆς παγκοσμίου ἀλληλεγγύης. Πρώτην φορὰν ἐν τῇ ἱστορίᾳ διὰ τοῦ Συνεδρίου τούτου ἡ λευκὴ οἰκογένεια προσκαλεῖ τὰς ἄλλας δύο εἰς συνεννόησιν, φιλίαν καὶ σύμπραξιν. Τριάκοντα πρόεδροι βουλῶν, ἀπήντησαν εἰς τὴν πρόσκλησιν τῆς Ἐκτελεστικῆς Ἐπιτροπῆς, δώδεκα κυβερνῆται ἀγγλικῶν ἀποικιῶν, ἕνδεκα πρωθυπουργοὶ τοῦ ἀγγλικοῦ Κράτους, ἑκατὸν τριάκοντα καθηγηταὶ τοῦ Διεθνοῦς Δικαίου, τεσσαράκοντα ἀρχιεπίσκοποι, ἑκατὸν εἴκοσι μέλη τοῦ μονίμου διαιτητικοῦ Δικαστηρίου καὶ τῆς δευτέρας Συνδιασκέψεως τῆς Χάγης.

Τὴν ἰδέαν τῆς συγκλήσεως τοιούτου Συνεδρίου συνέλαβε τῷ 1906 ὁ Φῆλιξ Ἄδλερ, καθηγητὴς τῆς κοινωνικῆς ἠθικῆς ἐν τῷ πανεπιστημίῳ τῆς Κολομβίας τῆς Νέας Ὑόρκης. Ἀμφανῶς μεγαλεπήβολοι ἰδέαι πραγματοποιοῦνται ἐντὸς πενταετίας. Ἡ ὁπαγορεύουσα τὴν ἰδέαν ταύτην σκέψις ἦτο ὅτι, ἐνῷ ὁ κόσμος ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἐνδιαφέρεται διὰ τὰ κοινωνικὰ ζητήματα, ἀγνῶν σχεδὸν τὰ πολιτικά, ἐν τούτοις ἐν ἐδείχθησε μέχρι τοῦδε τὴν ἐρμηνεύουσαν εἰς τὰ κοινωνικὰ ζητήματα ὁρᾶσιν ὅσον ἀφορᾷ τὰ προβλήματα, τὰ ὁποῖα ὑποκινοῦνται ἀπὸ τὰς φυλετικὰς διαφοράς.

Τὸ πρόγραμμα τοῦ Συνεδρίου καθηγεῖδον διεγράφη τῇ συμπράξει πολυαρίθμων αὐθεντιῶν, αἱ θεμελιώδεις ἀρχαὶ τοῦ εἶνε ὅτι πρέπει νὰ καλλιεργηθῇ ἀμοιβαία γνῶσις καὶ ἐπιλάβεια μεταξὺ τῶν λαῶν τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῆς Δύσεως. Ἀναπολικοὶ λαοὶ θεμερόνται οἱ κατοικοῦντες τὴν Κίναν, τὴν Ἰαπωνίαν, τὴν Τουρκίαν, τὴν Περσίαν, τὴν Αἴγυπτον καὶ τὰς Ἰνδίας, ἢ ἐν συναφείᾳ πρὸς αὐτοὺς εὑρισκόμενοι.

Τὸ ἀμβλημα τῆς οἰκουμενικῆς ταύτης Συνελεύσεως εἶνε ἡ λέξις Ἀ ρ μ ο ν ί α, περιζωνύουσα εἶκαν στέμματος τὴν ὑδρόγειον σφαῖραν. Τὴν πρώτην ὁμιλίαν ἐν τῇ Συνεδρίῳ ἔχομεν ὁ ἐνδὸς Βραζένδρα Χάλ Σίγ, διευθυντὴς τοῦ Λυκείου Κόου Βεχρ, ὅστις ὡμίλησε περὶ τῆς ἐννοίας τῶν ἐξεστῶν Φυλῆς Λαοῦ, Ἔθνους.

Ἡ πρωτοτύπη ἐντύπωσις, τὴν ὁποίαν ἀποκομίζει ἐκ ἀπὸ τὸ Συνέδριον τοῦτο, εἶνε ἡ ἐπιτεκὴ καὶ καταπληκτικῶς ἐμφατικὴ ἀνακάλυψις ὅτι ἐντὸς ἀπεδείχθη ἀστήρικτος ἡ φυσιοεπιστημονικὴ θεωρία ὅτι αἱ φυλαὶ τοῦ ἀνθρωπίνου Γένους διαφέρουν οὐσιαστικῶς.

Φελίσια Ρ. Σκένσρ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΤΟΥΡΚΙΑΣ

ΣΟΥΛΤΑΝ ΒΑΓΙΑΖΗΤ Ο Α'

(1384—1403)

Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Μουράτ, σουλτάνου, τῇ 27 Αὐγούστου, ἀναγορεύουσιν, ἐπ' αὐτοῦ τοῦ πεδίου τῆς μάχης, οἱ στρατιῶται καὶ οἱ μαγιστάνες αὐτοῦ, τὸν **Βαγιαζήτ**, ἐκθαμβοι ἀκόμη καὶ ὑπὸ τὸ κράτος τῶν ἀνδραγαθημάτων του καὶ τῆς πολεμικῆς του δεινότητος.

Ἡ κατὰ τοῦ πατρός των συνωμοσία τοῦ ἀδελφοῦ του Σιαοὺς ἔκαμε τὸν Βαγιαζῆτ ὕποπτον καὶ πρὸς τὸν τρίτον του ἀδελφὸν Γιακοὺπ, τὸν ὁποῖον, διὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὸν θρόνον του ἀπὸ πάσης ἐνδεχομένης συνωμοσίας, στιγγγαλίζει, ὡς λέγεται, ὁ ἴδιος διὰ τῆς χορδῆς τοῦ τόξου του, κολίζων τὴν πρᾶξίν του ταύτην διὰ τινος ρητοῦ τοῦ κορανίου, λέγοντος: «***Ἡ ἐπανάστασις εἶναι πολὺ χειροτέρα τῆς καταδίκης ἐνὸς μόνου ἀτόμου***», καὶ ἐπιπροσθέτων ὅτι «***καθὼς ὁ Θεὸς ἐν τῷ οὐρανῷ, οὕτω καὶ ὁ ἐπὶ γῆς ἀντιπρόσωπος, αὐτοῦ εἷς καὶ μόνος πρέπει νὰ ἦναι***». Τὸ σκληρὸν τοῦτο καὶ ἀποτρόπαιον πολιτικὸν ἀξίωμα ἐφήρμοσαν πολλάκις ἐν τῷ μέλλοντι οἱ διάδοχοι αὐτοῦ· ὁσάκις δὲ τυχὸν δὲν ἀφῄρουν τὴν ζωὴν ἀπὸ τῶν ἀδελφῶν των, ἐνέκλειον αὐτοὺς ἐντὸς μεγάρων καὶ τοῖς ἀπηγόρευον πᾶσαν μετὰ τῆς αὐλῆς καὶ τοῦ κόσμου ἐπικοινωνίαν καὶ σχέσιν.

Μεθ' ὃ ὁ Βαγιαζὴτ ἐξεκολούθησεν ἐν πρώτοις τὸν πρὸς τὴν Σερβίαν πόλεμον, αὐτὸς μὲν καταλαβὼν τὰ **Σκόπια** καὶ τὰ ἀγγωφυχεία τῆς Κοράτοβας, τινὰς δὲ τῶν στρατηγῶν αὐτοῦ διατάξας νὰ εἰσβάλωσιν εἰς Βοσνίαν. Ἐπέκεινα δὲ καὶ ἡ πτῶσις τοῦ ***Βιδυνίου,*** ὅτε ὁ κράλης τῆς Σερβίας καὶ υἱὸς τοῦ Λαζάρου **Στέφανος** ἔρχεται πρὸς προσκύνησιν τοῦ σουλτάνου καὶ συνθηρολογεῖ πρὸς αὐτὸν ὑπὸ τοὺς ἑξῆς τρεῖς ὅρους: 1ον) ὅτι θὰ τὸν ἀκολουθῇ μεθ' ὁρισμένης δυνάμεως ἀνδρῶν εἰς κάθε του πόλεμον· 2ον) ὅτι θὰ τῷ δώσῃ εἰς γάμον τὴν ἀδελφήν του καὶ 3ον) ὅτι θὰ τῷ παρέχῃ ἐτήσιον ἐπίδομα ἐκ τῶν ἀνθρακωρυχείων τῆς χώρας. Ὁ Βαγιαζὴτ ἐδέχθη τοὺς ὅρους τοῦ Στεφάνου καὶ ἐσυνθηρολόγησε πρὸς αὐτόν, ἐπειγόμενος νὰ δώσῃ πλέον τέλος εἰς τὸν μετὰ τῆς Σερβίας πόλεμον, ὃν ἐθεώρει δευτέρου λόγου ἄξιον, καὶ στρέψῃ ἅπασαν αὐτοῦ τὴν προσοχὴν πρὸς τὴν Κωνσταντινούπολιν. Καὶ τὸ ἀκριβὲς [illegible] ποιός του.

Εἴδομεν ὅτι μετὰ τὴν συνωμοσίαν τοῦ Σιαοὺς, τὴν τύφλωσιν καὶ τὴν θανάτωσιν αὐτοῦ [illegible] σουλτὰν Μουράτ εἶχεν ἀπαιτήσει τὰ ἴδια καὶ παρὰ τοῦ Ἰωάννου Παλαιολόγου διὰ τὸν υἱόν του Ἀνδρόνικον καὶ τὸν συνένοχον αὐτοῦ υἱὸν τοῦ Ἀδρονίκου Ἰωάννην. Καὶ ὁ μὲν Ἰωάννης διέπραξε πράγματι τὴν τύφλωσιν τοῦ υἱοῦ καὶ τοῦ ἐγγόνου του, δὲν ἐπρόφθασεν ὅμως καὶ νὰ τοὺς θανατώσῃ, διότι ὁ Μουράτ, περιπλανεὶς ἀφῃνῆς εἰς τὸν κατὰ τῆς Σερβίας πόλεμον καὶ ἀποθανὼν ἐν Κοσσυφοπεδίῳ, δὲν εὗρε καιρὸν νὰ τὸ ἀπαιτήσῃ. Ἐν τῇ φυλακῇ ὢν ὁ Ἀνδρόνικος, εὗρε τὸν τρόπον νὰ ζητήσῃ τὴν προστασίαν τοῦ Βαγιαζήτ, ὅστις, ἀφορμὴν ζητῶν διὰ ν' ἀναμιχθῇ εἰς τὰ πράγματα, ἐπιστρατεύει κατὰ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἀποφυλακίζει τὸν Ἀνδρόνικον καὶ ἀνακηρύττει αὐτὸν αὐτοκράτορα φόρου ὑποτελῆ, φυλακίζει δὲ ἀντ' αὐτοῦ τὸν αὐτοκράτορα Ἰωάννην καὶ τὸν μετ' αὐτοῦ συμβασιλεύοντα δευτερότοκον υἱόν του Μανουήλ. Μετ' ὀλίγον ὅμως, δραπετεύσαντες καὶ αὐτοὶ ἐκ τῆς φυλακῆς καὶ καταφυγόντες παρὰ τῷ Βαγιαζήτ, οὐ μόνον ἀνεγνώρισαν αὐτὸν κύριον, ἀλλὰ καὶ ὑπεσχέθησαν, ἐκτὸς τοῦ πρὸς τὸν Ἀνδρόνικον ἐπιβληθέντος φόρου,

νὰ προμηθεύσωσι τῷ Βαγιαζῆτ κατὰ σῶμα ἐκ 12 χιλ. ἀνδρῶν καὶ ὅσιν αὐτοῦ σύμμαχοι, ἔχοντες τοὺς ἰδίους πρὸς αὐτὸν φίλους καὶ τοὺς ἰδίους ἐχθρούς.

Θεωρήσας τὰς πρωτοπείας ταύτας ἐπωφελεστέρας, ὁ Βαγιαζὴτ διατείνεται τὸν Ἀνδρόνικον νὰ παραχωρήσῃ μὲν τὸν θρόνον εἰς τὸν πατέρα του, αὐτὸς δέ, ὡς ἀντιβασιλεύς, νὰ λάβῃ τὴν Συλυβρίαν, τὴν Ἡράκλειαν καὶ τὴν Θεσσαλονίκην, τὰ μόνα ταῦτα καὶ τελευταῖα ἐκ τοῦ βυζαντινοῦ κράτους ἐκτὸς τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὑπολειπόμενα ψηγία καὶ λείψανα. Τοιουτοτρόπως οὐ μόνον ἡ βυζαντινὴ δύναμις κατέστη ἀσήμαντος πλέον καὶ ἀκίνδυνος διὰ τὸν Βαγιαζήτ, ἀλλὰ καὶ ἡ παραλυσις τοῦ κράτους τελεία.

(ἀκολουθεῖ)

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Π. ΜΠΛΙΤΣΟΠΟΥΛΟΣ
καθηγητὴς ἐν τῇ Ρωσικῇ Σχολῇ

Ο ΚΡΗΜΝΟΣ ΤΗΣ ΑΝΤΙΓΟΝΗΣ

Τῇ κ. Δεσποινίδι Σ. Α.

Ὅταν κατὰ τύχην εὑρίσκωμαι εἰς τὸ χεῖλος ἑνὸς κρημνοῦ, αἰσθάνομαι τὸ ἐγώ μου νὰ ἐξαιτμίζηται πρὸς τὸ ἄπειρον.

Ὅταν ἀπὸ τοῦ ὕψους τοῦ κρημνοῦ τῆς Ἀντιγόνης, εἰς μίαν στάσιν προσευχῆς, συναντῶ πέραν, μακράν, πρὸς τὸ ἄπειρον, τὸν ἑαυτόν μου ταξιδεύοντα εἰς τὰς χώρας τῶν σκιερῶν ἀνταγειῶν, αἰσθάνομαι τὴν ψυχήν μου νὰ ψιθυρίζῃ γλυκύτατα παράπονα πρὸς τὸ φευγαλέον θεῖον. Καὶ τὸ θεῖον αὐτὸ μὲ παρηγορεῖ καὶ μ' εὐαγγελίζεται, ὅταν, εἰς μίαν στάσιν προσευχῆς, περιπλανᾶται εἰς τὰ φοσφορίζοντα σκότη, τὸ συναντῶ ἀπὸ τοῦ ὕψους τοῦ γαλανοῦ αὐτοῦ ἄμβωνος, τοῦ Κρημνοῦ τῆς Ἀντιγόνης.

Τῆς Ἀντιγόνης ὁ Κρημνὸς εἶναι μία Ἑλβετικὴ τοποθεσία.

Μαγγανεία καὶ θάμβος μὲ τὴν Σελήνην, προσευχὴ στοργικωτάτη τὸ Αἰγάς.

Ἐπὶ τοῦ γιγαντόδους χείλους του, ὁ βοβὸς ἐπισκέπτης ἐκμηδενίζεται, συντριβόμενος ὑπὸ τὴν γλυκυτάτην πίεσιν τῆς ὡραιοτάτης ἐντυπώσεως.

Δ' αὐτὸν οἱ λίροι, ποὺ περιπατοῦνται ἄτακτοι καὶ φλύαροι, εἶναι πολιτισμώτεροι τοῦ ἰδίου του ἑαυτοῦ, ἀφοῦ ἀποτελοῦν μέρος τοῦ ἀφαντάστου συνόλου.

Αὐτὸς ὁ μύρμηξ ἀκόμη, ποὺ ἀνέρχεται εἰς τὸ ὑπόδημά σου αὐτὴν τὴν στιγμήν, παρουσιάζει εἰς τὸ ἐπίκτητον βλέμμα σου ἕνα ὁλόκληρον ὄγκον.

. . . . . .

Ἡ κυλισμένη πέτρα, ποὺ ἀκολουθεῖ τὸν τρελλὸν δρόμον μιᾶς ὑπερλαμπρου αὐτοκτονίας, σπεύδει πρὸς ἕνα ὑπέροχον βάπτισμα. Εἰς τὸ θεῖόν της κατάντημα, πέραν ἑνὸς μπλούμ! κάτωθι δύο ἀφρῶν τὴν ἀναμένουν οἱ ἀμύητοι χοροὶ τῶν ἑκατομμυρίων τῆς θαλάσσης ἐμψύχων.

. . . . . .

Κάθημαι ἐκεῖ ὑψηλά. Συσπειρωμένος εἰς τὴν ρίζαν πεύκης — ἀπαράλλακτα, ὅπως θὰ ἐκαθήμην ἐμπρὸς μιᾶς ἀγάπης — ροφῶ τὸ λαμπρὸν περιβάλλον μὲ ὅλας μου τὰς δυνάμεις.

Ὁ ἥλιος ἔδυσεν ἤδη πρὸ πολλοῦ. Τὰ σκότη ἁπλώνουν πέριξ καὶ παντοῦ τὰ λευκά των μυστήρια.

Τὸ φεγγάρι ἀκούραστον ἀναβαίνει τὸν οὐράνιον ἀνήφορον.

Ὁ τετὲ ἐξαιτμίζεται εἰς τὸ παντύχιον ὁρμή του.

Τὸ κῦμα . . . .

Πόσον εἶναι ὡραῖον, ἀπέραντον ὡραῖον νὰ γνωρίζῃς τὴν γλῶσσαν, ποὺ ψιθυρίζει ἐκεῖ κάτω τὸ κῦμα καὶ νὰ λησμονῇς καὶ νὰ λησμονῆσαι ἀπὸ τὸν κόσμον, ὁ ὁποῖος πίσω σου χάνεται εἰς ὕβρεις καὶ μικρολογήματα!...

ΣΠΥΡΟΣ ΘΕΟΧΑΡΗΣ

ΣΚΗΝΑΙ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΜΝΗΣΤΗΡΕΣ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Εἰς τὸ ἀτιμόπλοιον τῶν νήσων ἐκαθήμην χθὲς τὸ βράδυ μεταξὺ ἑνὸς χόντζα καὶ ἑνὸς κυρίου προβεβηκότος τὴν ἡλικίαν. Ἐνῷ ἐδιάβαζα τὴν ἐφημερίδα μου, ἀντελήφθην ὅτι ὁ παραπαίδηνος κύριος, προσβλέπων με, εἶχε διάθεσιν νὰ συνάψῃ συνομιλίαν. Εὐκαιρία τῷ ἐδόθη. Μόλις ἐξέγραγα σιγαρέττον, ὁ κύριος ἐπροθυμοποιήθη ν' ἀνάψῃ πυρεῖον καὶ νὰ μοὶ προσφέρῃ τὴν φλόγα του.

— Σᾶς παρακαλῶ . . ., τῷ λέγω, εὐχαριστῶ.

— Τίποτε . . .

Μετ' ὀλίγον μοὶ λέγει:

— Ἤθελα κάτι νὰ σᾶς παρακαλέσω . . .

— Εὐχαρίστως.

— Γράφετε εἰς τὰς ἐφημερίδας συχνά . . .

— Κάποτε.

— Θὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ γράψετε κάτι . . . Εἶναι πολὺ σπουδαῖον ζήτημα· εἶναι ἕνα ζήτημα πάρα πολὺ σπουδαῖον, καὶ πρέπει αὐτὸ τὸ σπουδαῖον ζήτημα . . .

Τὸν παρετήρησα. Ἤτο συμπαθοῦς φυσιογνωμίας. Τύπος οἰκογενειάρχου, βιοπαλαιστοῦ, ἄνθρωπος τῆς μεσαίας κοινωνικῆς τάξεως.

— Σᾶς ἀκούω, φίλε μου.

— Νά μ' ἀκούσετε μὲ προσοχὴν καὶ νὰ γράψετε . . ., νὰ καυστηριάσετε, ν' ἀναθεματίσετε . . .

— Παπᾶς δὲν εἶμαι . . .

— Ἀδιάφορον. Ἀκοῦστέ με: Ἔχω, κύριέ μου, μιὰ κόρη . . .

— Ὁ Θεὸς νὰ σᾶς τὴν χαρίνῃ . . .

— Ἡ κόρη μου ἔχει ἀραβωνιαστικόν . . .

— Καλὰ τέλη.

Ἐμειδίασε μειδίαμα πικρόχολον, ἀνεστέναξε καὶ ἐσίγησεν.

— Ἐξακολουθεῖτε, παρακαλῶ.

— . . . Σᾶς ἔλεγα, λοιπόν, ὅτι ἔχω . . .

— Μιὰ κόρη, ἡ ὁποία κόρη ἔχει ἀραβωνιαστικόν . . .

— Μάλιστα . . . Μὰ δὲν ξέρω πῶς ν' ἀρχίσω, λίγα εἶναι τὰ γράμματά μου καὶ . . .

— Σᾶς παρακαλῶ, ὁμιλεῖτε πολὺ καλά, ἐξακολουθεῖτε.

— Θὰ σᾶς τὰ πῶ ὀρθὰ-κοφτά, ὅπως μὲ ἔρχονται, θὰ σᾶς πῶ τὰ βάσανά μου, τὸν πόνο μου . . .

— Σᾶς ἀκούω.

— Πέρσυ ἡ κόρη μου ἤβρε ἕνα νέο, τὸν φέρνει στὸ σπίτι καὶ μᾶς τὸν παρουσιάζει . . . Ἕνα καιρὸ — εὐλογημένα χρόνια — οἱ γονεῖς ἐφρόντιζαν διὰ τοὺς γαμπρούς, τώρα τὰ κορίτσια τοὺς βρίσκουν καὶ μᾶς τοὺς παρουσιάζουν . . . Δὲν ἔχουν πλέον οἱ γονεῖς αὐτὴν τὴν φροντίδα! . . . Ἄς εἶναι. Λοιπὸν μᾶς τὸν πρεζαντάρει. Τὸ παλληκάρι ἐφαίνετο καθὼς πρέπει. Εὐγενέστατος, στόμα ζάχαρι, μὲ τὰ γαλλικά του, νέος μὲ πολλὰ προσόντα. Καὶ ἡ θέσις του καλή: Κομισιοναίρ. Ἄς εἶναι . . . Ἡ κόρη μου τὸν ἀγάπησε καὶ κάθε βράδυ ὅλο γαλλικὴ παρλάτα μαζῆ του· ἡ κόρη μου ξέρει τὰ γαλλικά.

— Σᾶς συγχαίρω.

— Εὐχαριστῶ. Λοιπόν, κύριέ μου, αἱ σχέσεις πέρνουν καὶ δίνουν. Ἔξω-μέσα μαζῆ του ἡ κόρη μου . . . Τἄβλεπα αὐτὰ ὁ καϋμένος, καὶ νὰ σᾶς πῶ τὴν πᾶσα ἀλήθεια δὲν μοῦ καλοφαίνουνταν. Λέγω τῆς γυναίκας μου πῶς πρέπει νὰ λάβουμε τὰ μέτρα μας, ὅτι σὰν τίμιος νέος πρέπει νὰ τὸ πῇ στοὺς γονεῖς του, νἄχουμε ἐπὶ τέλους τὸν λόγον του, τὸν λόγον τῶν γονέων του. Ἡ γυναῖκά μου ἐναντιόνεται — Ὄχι ἀκόμη, μὲ λέγει· ἂς κορώσῃ τὸ πρᾶγμα καλλίτερα, ἔχουμε καιρό. — Πολὺ κορωμένο τὸ βλέπω ἐγώ, τῆς λέγω, αὐτός, μάτια μου, δὲν ξεκολλᾷ ἀπ' ἐδῶ . . . Δὲν εἶναι πολὺ σωστὸ νὰ πηγαινοέρχεται, ἔξω μαζῆ της, μέσα μαζῆ της, τί θὰ λέγῃ ὁ κόσμος . . .

— Δὲν ξέρεις τί σοῦ γίνεται, ἀπαντᾷ ἡ γυναῖκά μου, ἂς λέγῃ ὅ,τι θέλει ὁ κόσμος . . . τέτοια τύχη παρουσιάζεται τοῦ κοριτσιοῦ καὶ θὰ τὴν κλοτσήσουμε; Κάνε τὴν δουλιά σου. Στὴ σημερινὴ ἐποχὴ ἔτσι κάνουνται οἱ γαμποί· ἔχει προῖκα ἡ κόρη σου, αἔ;

Καὶ ἐγὼ ὁ καϋμένος βουβαίνουμαι . . . Καὶ νὰ σᾶς πῶ τὴν πᾶσα ἀλήθεια, εἶμαι ἀσθενοῦς χαρακτῆρος. . . . ἡ γυναῖκά μου ἔσασε τὰ πάρῃ τὸν ἀέρα μου . . . Ἄς εἶναι. Λοιπόν, νὰ μὴ σᾶς τὰ πολυλογῶ, «ὁ γαμπρός» — ἔτσι τὸν λέγαμε — ὁ ἀρραβωνιαστικός δηλαδή, δός του καλοστρώνεται στὸ σπίτι. Κάθε γιορτή, κάθε Κυριακὴ τραπέζι στὸν γαμπρό . . . Καὶ ἐκ φιλοτιμίας προσπαθοῦσαμε νὰ φανώμεθα παραπάνω ἀπὸ τὴν θέσι μας . . . Τὸ κάθε τραπέζι μᾶς κόστιζε . . . Ἄς εἶναι . . . Νὰ μὴ τὰ πολυλογῶ ἔρχεται ὁ καιρὸς ποὺ φεύγουν τὰ κιότσια ἀπὸ τὰ νησιά. Φεύγει ἀπὸ τὴν Χάλκη καὶ τὸ κιότσι τοῦ γαμπροῦ . . . Ὁ φίλος χάθηκε. Τὸν περιμένουμε νὰ ἔλθῃ, νὰ μᾶς μνησθῇ, νὰ γράψῃ τῆς κόρης μου, νὰ δῇ ἐμένα, τίποτε . . . Κλάματα ἡ κόρη μου, νεῦρα, λιγοθυμιές. Ἡ γυναῖκά μου δὲν παραδέχεται πῶς μᾶς ἐγέλασε «ὁ νέος». Θέλει νὰ κάνῃ τὴν γνωμη τῶν γονέων του τὸ παιδί, λέγει. Ἄς εἶναι . . . Περιμένουμε ἀκόμη. Περνᾷ ἕνας μῆνας, δύο μῆνες, τίποτε. Ἀκόμη. Εἰς τὸ ἀναμεταξὺ ἡ κόρη μου συνέχεια χωρὶς τέλος στὰ κλάματα, στὰ νεῦρα. Ἀνᾶζουμε καὶ ἡ κοῦρες τοῦ γιατροῦ, Φιόρμαν. Μᾶς ἐπέβασε ὁ Μιχαηλίδης, ὁ φρενοκομεῖος . . . Ἄς εἶναι . . . Ἀπορασίζω πλέον, σὰν ἀπέραντος ποὺ εἶμαι, νὰ λέβω τὰ μέτρα μου. Κάθομαι καὶ σκέφτομαι, κύριέ μου, νὰ πάγω νὰ βρῶ τὸν πρόξενο μου. Πηγαίνω στὸ γραφεῖο μου, στὸ Γαλατᾶ. Ἔλειπεν ὁ ἰδιός μου ἐκεῖνος ὁ συνέταιρός του. Τοῦ λέγω [illegible] καὶ τὸν παρακαλῶ νὰ μὲ κάνῃ συνεταίρο του κατὰ δόσεις, σὰν τίμιος νέος, ἕνα τέλος. Ὁ συνέταιρός του, ἄνθρωπος καὶ αὐτός, μᾶς ἐτελείωσα, σηκώνεται καὶ μὲ ἐνεπιστεύθη ἀπότομο μοῦ λέγει:

— Τὰ ἔχω ὅλα κιμά. Πτᾶμε τὸ κορίτσι σας, κύριέ μου. Ὁ Νίκος — Νίκος τὸν ἔλεγαν τὸν καταραμένο — εἶναι νέος, ὅλα στὴν ἐξοχή, ἐπρεπε νὰ σὰν [illegible] τὸν καιρόν του . . . Γιὰ παστρικός. Ὅλα λόγος νὰ γίνετε· εἶναι [illegible] θέσι νὰ παντρεύεται; Ἄς ζήσῃ πρῶτα τὸν κόσμον του! . . . Πτᾶμε τὸ κορίτσι σας, ἀπαλὲ καὶ σᾶς οἱ γονεῖς. Νὰ σᾶς πῶ καὶ ἕνα ὅλο. Αὐτὰ σὲ τὴν σημερινὴ ἐποχὴ εἶναι σκηνοθετημένα πράγματα.

Αὐτὰ μὲ λέγει χωρὶς νὰ κόψῃ ὁ ἀνεπάτιμος καὶ κάθεται στὸ γραφεῖο του νὰ γράψῃ.

Ὁ Θεὸς μ' ἐβοήθησε καὶ ἔκαμα τὴν ὑπομονήν μου νὰ μὴ τὸν πνίξω καὶ διστράξω κακούργημα... Φεύγω καὶ κλαίω, κύριέ μου, κλαίω σὰν παιδί," καταβαίνοντας τῆς σκάλες τοῦ χανιοῦ...

Τὸ πρᾶγμα ξεχάσθηκε μὲ τὸν καιρό. Ἔπαυσαν τὰ νεῦρα τῆς κόρης μου. Ἡ γυναῖκά μου ἀπέφευγε νὰ μὲ κάνῃ πλέον λόγον.

— Σᾶς συλλυποῦμαι, φίλε μου, τῷ λέγω . .

— Σταθῆτε, ὑπάρχει καὶ συνέχεια.

— Συνέχεια;

Ἀναστέναξε βαθέως καὶ ἐξηρολούθησε.

— Συνέχεια, μάλιστα. Ἐφέτος, ἐπὶ τοῦ εἴμεθα μιὰ χαρὰ ὅλοι μας, ἡ κόρη μου μᾶς παρουσιάζει σὰν φρέντη μπαστοῦνι ἕνα ἄλλο παλληκάρι . . Πατῶ τῆς φωναῖς. Ἡ γυναῖκά μου μὲ τραβᾷ ἔξω. — Τρελλάθηκες; μὲ λέει, «ὁ νέος» εἶναι τίμιο παιδί καὶ ἀπὸ οἰκογένεια, γιὰ τὸ Θεὸ νὰ μὴ σ' ἀκούσῃ . . . νὰ τὸν γλυκομιλήσῃς, θέλεις νὰ τὸν χάσουμε; Ἔχεις, βλέπεις, τὰ προικιά τὰ πολλά, καὶ κάνεις πόζες! . . . — Βρὲ γυναῖκα, τῆς λέγω, ἔλα στὰ λογιά σου, θυμήσου τὰ ρεστοράν, θυμήσου τί τραβήξαμε, τὰ τριπέζια μας, τὰ ἔξοδά μας, τὰ νεῦρα τῆς παρακαμένης τῆς κόρης σου, τὴν κακολωσσιὰ τοῦ κόσμου. — Ὅλα τὰ δάκκυλα δὲν εἶναι ἴσα, λέγει ἡ κυρία σύζυγός μου. «Ὁ νέος» εἶναι πολὺ καθὼς πρέπει, διαμάντι παιδί, καὶ κάθησα στ' αὐγά σου, ἐγὼ ἔρχο τί μὲ γίνεται.

Καὶ νὰ μὴ σᾶς τὰ πολυλογῶ, κύριέ μου, ὁ καινούριος «ὁ γαμπρός» σεινάμενος κοινωμενος, μοσχομυρωδάτος, τηγαινοέρχεται... μαζῆ της ἔξω-μέσα, στὴς βάρκες, στὰ τσάμια, στὸ διαβόλο!... Μόλις κάνω παρατήρησι, ἐξηγιώνεται ἡ κυρία γυναῖκά μου καὶ μ' ἐξορκίζει «νὰ μὴ κλοτσήσουμε τὴν τύχη τοῦ κοριτσοῦ!»

Τὴν ἔρχω, ὁ δυστυχισμένος τὴν τύχη ποὺ μᾶς περιμένει! Τὰ ἴδια θάχουμε κ' ἐφέτος. Τὰ ἴδια καὶ χειρότερα. Ὁ Θεὸς νὰ μὲ βγάλῃ ψεύτη. Μὰ δὲν μοῦ καλοφαίνεται κ' αὐτός... Ρέβεστες, χαλιμέντα, ὅσα θέλετε. Ἀλλὰ εἰς τὸ προσκυνέμενον τίποτε. Περὶ συνοικεσίου οὐδὲ λόγος. Ἡ γυναῖκά μου τὸν πετᾷ κάποιο λόγο μὲ ὕφος ἀλλάζει τὴν ὁμιλία, κάνει ἀλλοῦ· καὶ πρὸ τῆς ἀπαρχῆς τῆς Δημαρχίας, καὶ ἀπὸ λόγου [illegible]. Καὶ αὐτός, τὸ μανγάλι νὰ μὴ ἀπὸ κάποιος τὸν θέλουν νὰ διασκεδάσουν [illegible]! Νὰ διασκεδάσουν, κοῦκι πόνος μᾶς ἔμπῃς οἰκονομίας, εἰς βάρος μᾶς τιμημένου κοριτσιοῦ.. Μὰ αὐτὸ εἶναι [illegible] Θεοῦ. Ἀλλὰ νὰ [illegible] νὰ παυστήσουν αὐτὴν [illegible] βρομοκόλλα, τὴν [illegible], τὴν ἀσυνείδητη [illegible] νὰ χρεκτε, νὰ καυστηριάσετε.

Τὸ ἀτμόπλοιον [illegible] τὴν Ἀντιγόνην.

— Μένετε [illegible], κύριε μου, τὸ λέγω ἐγειρόμενος, θὰ [illegible] γιὰ αὐτά. Ἀλλὰ τώρα νὰ καυστηριάσετε [illegible] τὴν κόρη, τὴν κόρη [illegible] τὸν πατέρα...

Ὁ ἀστεῖος ἐκεῖνος σύζυγος αὐτοῦ τοῦ ἀδιάφορου χαρακτῆρος ἐμειδίασε καὶ μ' ἔρριψεν ἐν ἀγανακτήσει τὰς λέξεις:

— Ὅλους! ὅλους! Ὅλοι εἶναι γιὰ κοέμασμα! . . .

Μ. ΣΠΔΡΟΝΙΔΗΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΠΟΥΣΙΟΣ
ΒΟΥΛΕΥΤΗΣ ΣΕΡΒΙΩΝ

ΑΓΓΕΛΟΣ ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ
ΝΟΜΙΚΟΣ
ΕΚ ΤΩΝ ΕΘΝΙΚΩΝ ΣΥΜΒΟΥΛΩΝ

Ὁ Σ. Μητροπολίτης Χαλκηδόνος κ. Γερμανὸς καὶ οἱ κ. κ. Γ. Μπούσιος καὶ Α. Ἰωαννίδης ἀντιπροσωπεύουν τὸ Ἐθνικὸν Κέντρον παρὰ τῇ Κυβερνητικῇ Ἐπιτροπῇ, εἰς ἣν ἀνετέθη ἡ μελέτη τῶν ταυτοσήμων τακτικῶν τῶν ἐθνοτήτων ἐν σχέσει πρὸς τὸ ἐκπαιδευτικὸν καὶ στρατολογικὸν ζήτημα.

ΝΑΟΥΜ ΠΑΣΑΣ

ὁ ἀποθανὼν πρεσβευτὴς τῆς Τουρκίας ἐν Παρισίοις.

Ὁ Ναοὺμ πασᾶς ἦτο Σύριος τὴν καταγωγήν, γεννηθεὶς ἐν Χαλεπίῳ. Ἄριστος γνώστης τῆς γαλλικῆς, ἣν ἐξέμαθεν ἐν τῷ γαλλικῷ Λυκείῳ τοῦ Χαλεπίου, διακρίνετο διὰ τὴν εὐφράδειαν καὶ τὴν πολυμάθειάν του. Τὸ 187 ἐξεπλήρου χρέη γραμματέως παρὰ τῇ ἀντικροσωπείᾳ τῆς Κυβερνήσεως ἐν τῇ Συνεδρίῳ τοῦ Βερολίνου. Διωρίσθη κατόπιν τμηματάρχης τοῦ γραφείου τῆς ξένης ἀλληλογραφίας ἐν τῇ ὑπουργείῳ τῶν Ἐξωτερικῶν. Τὸ 1892 διορίζεται διοικητὴς Λιβάνου καὶ μετέπειτα ὑπουργὸς τῶν Δημοσίων Ἔργων.

Ὁ νεκρὸς αὐτὸς ἐκομίσθη ἐνταῦθα τὴν παρελθοῦσαν Δευτέραν καὶ κατετέθη ἐν τῇ καθολικῇ ναῷ τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου, ὁπόθεν ἐγένετο τὴν ἑπομένην ἡ κηδεία του, ἥτις ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν ἦτο μεγαλοπρεπεστάτη.

ΑΠΟ ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

ΤΟ ΜΑΓΙΚΟΝ ΠΛΟΙΑΡΙΟΝ

Γαλλικὸν περιοδικὸν γράφει:

Εἰς τὰ πέριξ τοῦ Βερολίνου, εἰς τὴν γελαστὴν καὶ ὡραίαν λίμνην Βάνσεν παρατηρεῖται ἀπὸ ἡμερῶν μαγικόν, καθ' ὅλην τὴν σημασίαν, πλοιάριον.

Χωρὶς ψυχὴ γεννητὴ νὰ εὑρίσκεται εἰς αὐτό, κινεῖται ἀπὸ κάποιον, ὁ ὁποῖος εὑρίσκεται εἰς τὴν παραλίαν, εἰς ἀπόστασιν ὀκτὼ χιλιομέτρων.

Αἴφνης ἀκούεται πυροβολισμός, ὁ ὁποῖος σημαίνει, ὅτι ὁ ἀποσταλεὶς εἰς τὸ πλοῖον διὰ νὰ θέσῃ εἰς κίνησιν τὴν μηχανήν του ἐτελείωσε τὴν ἀποστολήν του.

Ὁ ἔλιξ, μὲ τὰς πρώτας στροφάς του ἀφρίζει τὴν πρὸς τὸ πηδάλιον θάλασσαν καὶ τὸ πλοῖον, κινούμενον ἤδη κανονικώτατα, διευθύνεται δεξιά, ἀριστερά, κυκλοτερῶς ἢ διαγράφει ἓν μέγα 8.

Καὶ ὅλοι, μὲ δικαίαν ἔκπληξιν, σπεύδουν πρὸς τὴν παραλίαν, θαυμάζουν καὶ κατάπληκτοι διερωτῶνται.

— Μά, ποῖος ἀόρατος δάκτυλος κινεῖ καὶ διευθύνει τὸ μαγικὸν ἀτμόπλοιον;

Ὁ δάκτυλος τοῦ Χριστοφόρου Βέρθ, καθηγητοῦ τῆς Φυσικῆς εἰς τὸ ἀνώτερον παρθεναγωγεῖον τῆς Νιρεμβέργης. Αὐτὸς ἀπὸ τῆς παραλίας ἐκπέμπει ἠλεκτρικὰ ρεύματα καὶ δι' αὐτῶν κανονίζει ἐντελέστατα πᾶσαν κίνησιν τοῦ μαγικοῦ πλοίου, ἀκόμη καὶ διὰ μέσου πολλῶν λέμβων καὶ ἄλλων πλοίων, τὰ ὁποῖα ἐπίτηδες ὡς προσκόμματα παρεμβάλλονται κατὰ τὰς κινήσεις του καὶ τὰ ὁποῖα παρακάμπτει καὶ ἀποφεύγει μὲ θαυμασίους ἐλιγμούς.

*

Τὰ πρῶτα, πάντοτε ἐπιτυχῆ, πειράματα τοῦ Βέρθ ἔγειναν κατὰ τὸν παρελθόντα Μάϊον τῇ προστασίᾳ καὶ ὑποστηρίξει πολλῶν ἐπιστημονικῶν Συλλόγων καὶ τῆς Δημαρχίας τῆς Νιρεμβέργης.

Εἰς τὸ μαγικὸν αὐτὸ πλοιάριον ὑπάρχει πρωτοφανοῦς τελειότητος δείκτης τῶν ἠλεκτρικῶν ρευμάτων, τὰ ὁποῖα ἀποστέλλονται ἐπίσης διὰ τελειοτάτου μηχανήματος, πομποῦ τῶν ρευμάτων, τοποθετημένου δὲ ἐπί τινος πύργου ξενοδοχείου, τὸ ὁποῖον εἶναι τὸ ὑψηλότερον κτῆμα τῆς Νιρεμβέργης.

Μεταξὺ τοῦ πομποῦ καὶ τοῦ δείκτου μεσολαβεῖ ἄλλο πρωτοφανὲς μηχάνημα, ἐστημένον εἰς τὴν παραλίαν, διὰ τοῦ ὁποίου διέρχονται κατὰ πρῶτον τὰ ἐκπεμπόμενα ἠλεκτρικὰ ρεύματα.

Τὸ μηχάνημα τοῦτο διευθύνει αὐτὸς ὁ ἴδιος Βέρθ.

*

Ὁ ναυτικὸς κόσμος, πολὺ δικαίως, εὑρίσκεται εἰς μεγάλην συγκίνησιν, καθόσον, ἂν ἐπικρατήσῃ ἡ ἐφεύρεσις τοῦ κ. Βέρθ, θὰ ἐπέλθῃ γενικὴ ἀναστάτωσις εἰς τὴν ναυτιλίαν.

Ἴσως διὰ τοῦτο καὶ ἡ χαριτωμένη μας Μαχσουσὲ δὲν συγκινεῖται μὲ τὰ ἀκατάπαυστα ἐναντίον της παράπονα, σκεπτομένη, καθόλου παράδοξον, νὰ κινηθῇ μὲ τὸ ρεῦμα τοῦ Βέρθ.

Εἴθε, ἐκτὸς ἐὰν ἐν τῷ μεταξὺ δὲν τὴν πάρῃ κανὲν ἄλλο . . . ρεῦμα.

ΗΛΙΑΣ Φ. ΚΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΜΟΥ

Σὲ εἶχα χθὲς εἰς τὸ πλευρό μου
κ' ἔχυνα δάκρυ μυστικό,
λησμόνησα καὶ τὸ Θεό μου
σὲ κάθε λόγο σου γλυκό.

Κι' ὅταν ἐσύ μ' εἶχες ἀφήσει,
βρέθηκα μέσα σ' ἐρημιά . . .
καὶ ἄλλες ἔχω ἀγαπήσῃ,
μά σάν ἐσένανε καμμιά.

ΣΠΙΝΘΗΡ

ΤΟ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ
ΤΟΥ
Ἀπ' Ὅλα

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ — ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ — ΓΝΩΜΑΙ

Τί φρονοῦσιν ὁ Ἀνώτερος Κλῆρος, οἱ Ἐπιστήμονες, οἱ Δημοσιογράφοι, οἱ Λόγιοι.

Τὸ Δημοψήφισμά μας ἐτίμησαν διὰ τῶν ἀπαντήσεών των καὶ πολλοὶ τῶν διαπρεπόντων ἐν τῷ κλήρῳ, τοῖς γράμμασι καὶ ταῖς ἐπιστήμαις ἀνδρῶν. Ὁ ἀναγνώστης θὰ ἴδῃ τὰς κρίσεις καὶ τὰς γνώμας, αἱ ὁποῖαι ἀπηυθύνθησαν πρὸς ἡμᾶς.

Πρὸς τοὺς πολυτίμους τούτους φίλους μας καὶ ὑποστηρικτὰς ἐκφράζομεν θερμοτάτας εὐχαριστίας καὶ πολλὰς χάριτας, διότι διὰ τῶν εὐγενῶν αὐτῶν λόγων καὶ τῶν σοφῶν αὐτῶν γνωμῶν ἐνισχύουσιν ἡμᾶς εἰς τὸ ἔργον καὶ περιβάλλουσιν αὐτὸ δι' ἰδιαιτέρας τιμῆς καὶ εὐνοίας.

Λυπούμεθα πολὺ διότι δὲν θὰ δυνηθῶμεν νὰ καταχωρίσωμεν ὅλων τὰς ἐπιστολὰς οὔτε νὰ δημοσιεύσωμεν καὶ τῶν ἀναγνωστῶν μας τὰς γνώμας. Ὁ ἀριθμός των—673 ἐπιστολαὶ ἐκτενεῖς—εἶναι τόσον μέγας, ὥστε καθιστᾷ ἀδύνατον τὴν δημοσίευσίν των καὶ ἂν ὑποτεθῇ ὅτι δυνάμεθα νὰ διαθέσωμεν τὰ φύλλα ἑξαμηνίας ὅλης.

Ἐν τούτοις θὰ κάμωμεν κάτι ἄλλο: ***Θ' ἀπανθίσωμεν τὰς καλλιτέρας καὶ μᾶλλον πρωτοτύπους τῶν ἐπιστολῶν τούτων καὶ θὰ παραθέσωμεν περίληψιν αὐτῶν διὰ νὰ δυνηθῇ ὁ ἀναγνώστης νὰ γνωρίσῃ τὰς γνώμας τῶν συναδέλφων του.***

ΓΝΩΜΑΙ
ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

Ὁ Γ. Ι. Ἰωαννίδης, Πέραν, φρονεῖ ὅτι τὸ «Ἀπ' Ὅλα» ἐχάραξε τὴν μᾶλλον πρωτότυπον ὁδὸν καὶ ἀφύπνισε παρὰ τῷ λαῷ εὐγενῆ αἰσθήματα, εἰσερχόμενον πανταχοῦ καὶ σκορπίζον τὴν πνευματικὴν τροφὴν ἄφθονον. «Ζητεῖτε, γράφει, νὰ σᾶς προτείνω μεταρρυθμίσεις· πρῶτοι σεῖς εἶσθε εἰς θέσιν νὰ τὰς θέσητε ἐν ἐνεργείᾳ· ἐγὼ θὰ προτείνω μίαν καὶ μόνην: ν' αὐξήσητε τὸ τίμημά σας διὰ νὰ δυνηθῆτε νὰ διαθέτητε περισσότερα μέσα πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ εὐγενοῦς σκοποῦ σας».

— Ρ. Σ. Ὀνουφριάδης, Σμύρνη, γράφει: «Ὁ σκοπὸς τοῦ «Ἀπ' Ὅλα» μὲ συγκινεῖ· ἡ Ἐπιθεώρησίς σας δὲν ἐνεφανίσθη διὰ νὰ αὐξήσῃ τὸν ἀριθμὸν τῶν ὑπαρχόντων περιοδικῶν, ἀλλὰ διὰ νὰ πληρώσῃ ἓν μέγα κενόν. Συγχαίρω τοὺς ἐκδότας του καὶ εὐχαριστῶ ὅλους τοὺς συνεργάτας του, διότι ἐνσταλάζουν εἰς τὰς σελίδας του τὰ ὡραιότερα προϊόντα τοῦ πνεύματός των χάριν τῆς ἀναπτύξεως τοῦ λαοῦ».

— Ἡ ἐξ Ἰνεπόλεως κ. Αἰκατερίνη Ρωσελίδου ἰδιαιτέρως προτιμᾷ τὰς συνεργάτιδάς μας Δας Νοεμὴν Ζωηροῦ, Ἰουλίαν Καράλη, Ἐρρικέτταν Κωνσταντινίδου καὶ κ. Ζωήν, συγχαίρει τὸ «Ἀπ' Ὅλα», διότι ἀφιερόνει τὰς στήλας του διὰ τὴν γυναικείαν φιλολογικὴν παραγωγὴν καὶ συνιστᾷ νὰ ἐμμείνωμεν εἰς τὸ αὐτὸ πρόγραμμα.

— «Ἡ ἐκλεκτικότης τῆς ὕλης τοῦ Ἀπ' Ὅλα» —γράφει ἐκ Τραπεζοῦντος ὁ κ. Α.Ι. Χαριτωνίδης—εἶναι μοναδική· φαίνεται, ὅτι ἡ Διεύθυνσίς του φροντίζει μὲ κάθε τρόπον περὶ τῆς ποιότητος τῆς πνευματικῆς τροφῆς, τὴν ὁποίαν θὰ προσφέρῃ εἰς τὸν ἀναγνώστην, ἀληθῶς κηδομένη τὰς ὥρας του καὶ φροντίζουσα ὑπὲρ τῆς ἀναπτύξεώς του.

— Τὰ καθήκοντά σας, ἐπιστέλλει ὁ ἐν Θεσσαλονίκῃ Ἀγγ. Κωνσταντινίδης, τὰ γνωρίζετε κάλλιστα, ὡς ἀποδεικνύει ἡ μέχρι τοῦδε πορεία σας. Ἐν τούτοις, ὡς ἐφάνη ἐκ τῆς σχετικῆς δηλώσεώς σας, μερικοὶ τῶν ἀναγνωστῶν σας δὲν τὰ γνωρίζουν. Μὴ στενοχωρεῖσθε ὅμως, φανῆτε αὐστηροὶ πρὸς αὐτοὺς καὶ ἡμεῖς οἱ ἄλλοι εἴμεθα διατεθειμένοι ν' ἀναπληρώσωμεν τὸν ἀριθμὸν ἐκείνων, τοὺς ὁποίους θὰ διαγράψητε. Ἐγγράφομαι δι' 25 ἀντίτυπα».

(συνέχεια εἰς τὸ ἑπόμενον)

ΔΕΛΤΙΟΝ ΕΓΓΡΑΦΗΣ

Κ _____

Παρακ ____ *δπως ἐγγράψητε τ* ____ *ἑκομεν* ____ *κατὰ τ* ____ *σημειουμεν* ____ *διευθυνσ* ____ *Ἀποστέλλ* ____ *γρόσια* ____ *(ἀρ.* _____*) πρὸς 10 γρόσια τὴν ἑξαμηνίαν καὶ πρὸς 2.50 γρ δι' ἔξοδα ἀποστολῆς.*

Τὸ παρόν, συμπληρούμενον, ἀποστέλλεται τὸ συντομώτερον εἰς τὴν διεύθυνσιν τοῦ *Ἀπ' Ὅλα Γαλατᾶ, Περαιτέρω δρόμος, ἀριθμ. 16.*
Τὸ ἀντίτυμον ἀποστέλλεται ἢ εἰς τουρκικὰ γραμματόσημα, ἢ διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς (mandat postal), ἢ διὰ τραπεζικῆς ἐπιταγῆς
Ὑποδείξατέ μας τὸν ταχύτερον καὶ ἀσφαλέστερον τρόπον τῆς ἀποστολῆς τῶν φύλλων.

ΑΡΙΘΜΟΣ	ΟΝΟΜΑΤΕΠΩΝΥΜΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ	ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ	ΕΤΗΣΙΑ ἢ ΕΞΑΜΗΝΟΣ	ΙΔΙΑΙΤΕΡΑΙ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

ΑΙ ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΕΙΣ
ΤΟΥ
Ἀπ' Ὅλα
ΚΑΤΑ ΤΟ Β' ΕΤΟΣ

Μετὰ τὴν λαμπρὰν ἐπιτυχίαν τοῦ Δημοψηφίσματός μας, ἔχοντες πεποίθησιν εἰς τὴν ἀγάπην καὶ συμπάθειαν τῶν ἀναγνωστῶν μας, λαμβάνομεν ὑπ' ὄψιν τὰς συστάσεις των καὶ προβαίνομεν ἀπὸ τοῦ 53 φύλλου — Α' τοῦ δευτέρου ἔτους — εἰς τὰς ἑξῆς γενναίας μεταρρυθμίσεις :

Το «ΑΠ' ΟΛΑ» θὰ ἐκδίδεται **δεκαεξασέλιδον** ἀντὶ **δωδεκασελίδου** διὰ νὰ δυνηθῇ νὰ ἐπιτείνῃ τὸ εὖρος προγραμμά του καὶ περιλάβῃ τὴν ποικιλίαν τοῦ περιεχομένου του.

Θὰ πλουτισθῇ δι' ἀφθονωτέρων εἰκόνων, αἵτινες θὰ συνοδεύωσι τὰ ἄρθρα καὶ τὰ διηγήματά του.

Ἑκάστη τῶν σελίδων του θ' ἀφιερωθῇ εἰς ἰδιαίτερον θέμα· οὕτως εἰς ἕκαστον φύλλον θὰ παρελπίνωσι τὰ ἑξῆς :

Θρησκεία, Πολιτεία, Ἐντυπώσεις τῆς ἑβδομάδος, Ἐπίκαιροι πραγματεῖαι, Χρονογραφήματα καὶ ἀνταποκρίσεις, Ἐπιστημονικὴ κίνησις, Φιλολογικὴ ζωή, Πρακτικαὶ γνώσεις, Πανόραμα, Δύο μυθιστορήματα, Διήγημα, Ἀπὸ τὰς κυρίας μας, Τὰ φαιδρὰ καὶ τὰ εὔθυμα, Παγκόσμια νέα, Σελὶς τῶν ἀναγνωστῶν, Γελοιογραφίαι.

Θὰ εὐρύνῃ τὸν κύκλον τῶν συνεργατῶν του, προσλαμβάνον ἐκ τῶν εὐρωπαϊκῶν μεγαλουπόλεων, ἐξ Ἀθηνῶν καὶ ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν εἰδικοὺς συνεργάτας.

Θὰ παρακολουθῇ τὴν παγκόσμιον κίνησιν εἰς τὰς ἐπιστήμας, τὴν φιλολογίαν καὶ τὰς τέχνας.

Θὰ ἐκδίδηται εἰς τὸ αὐτὸ **μέγα σχῆμα**, ὅμως φιλοκαλέστερον καὶ ἐπιμελέστερον.

Θ' ἀφιερώσῃ σελίδα διὰ τοὺς ἀναγνώστας, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ δημοσιεύωνται τὰ ἐγχρινόμενα ἔργα των καὶ διάφοροι πνευματικαὶ ἀσκήσεις.

Διοργάνωσεν **ἰδικήτερον** καὶ **ἀνεξάρτητον τμῆμα** πρὸς ἄμεσον καὶ τακτικὴν ἐξυπηρέτησιν τῶν αἰτήσεων τῶν ἐγγεγραμμένων καὶ ἀνεπίληπτον ἀποστολὴν τῶν ἀντιτύπων.

Θὰ διατηρήσῃ τὸ αὐτὸ **ΕΥΤΕΛΕΣ** τίμημα τῶν **δέκα** γροσίων τὴν ἐξαμηνίαν καὶ **20** παράδων τὸ φύλλον διὰ τοὺς ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀναγνώστας του.

Οὕτω τὸ «ΑΠ' ΟΛΑ» παραμένει ***Μοναδικὴ Ἑλληνικὴ Ἐπιθεώρησις*** διὰ τὴν **εὐθηνίαν** της,
διὰ τὴν **δεξιότητά** της,
διὰ τὴν **ποικιλίαν** της.

Μοναδικὴ καὶ μεταξὺ τῶν εὐρωπαϊκῶν τοῦ εἴδους της.

ΜΟΝΟΝ ἀντὶ τῶν τόσων **θυσιῶν μας**, ἀντὶ τῶν τόσων προσθέτων δαπανῶν, **ΔΥΟ** τινὰ θὰ ζητήσωμεν ἀπὸ τοὺς φίλους ἀναγνώστας.

Α' ΝΑ ΠΡΟΠΛΗΡΩΝΩΣΙ

τὸ τίμημά των καὶ οὕτω ἀπαλλαχθῶσιν ἡμᾶς ὀχληρῶν φροντίδων πρὸς εἰσπραξιν, συντελέσωσι δὲ εἰς τὸ νὰ δυνηθῶμεν νὰ κανονίσωμεν ἀπὸ τοῦ πρώτου φύλλου τὴν θέσιν τῆς Ἐπιθεωρήσεως καὶ ἐξασφαλίσωμεν τὴν ἀπρόσκοπτον πορείαν της.

Β' ΟΙ ΕΝ ΤΑΙΣ ΕΠΑΡΧΙΑΙΣ

θὰ καταβάλωσιν ἅμα τῇ ἐγγραφῇ των, ἐκτὸς τοῦ τιμήματος τῶν **10** γροσίων καὶ 2,50 γρόσια ὡς ἐξ δα ἀποστολῆς καὶ ταχυδρομικῶν, ὧν τὰ τέλη αὐξάνουσι διὰ τῆς προσθήκης τῶν **4 σελίδων.**

ΟΡΟΣ ΑΠΑΡΑΒΑΤΟΣ: Οὐδεμία αἴτησις πρὸς ἐγγραφὴν θὰ γίνεται δεκτὴ ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου= **10 γροσίων** =καὶ τῶν ἐξόδων τῆς ἀποστολῆς—διὰ τὰς ἐπαρχίας— =**γροσίων 2,50**=ἤτοι ἐν ὅλῳ **12,50 γροσίων.**

Διὰ πᾶσαν μεταβολὴν διευθύνσεως πρέπει ν' ἀποστέλλεται προσθέτως **1** γρόσιον.

ΑΡΙΘΜΟΣ	ΟΝΟΜΑΤΕΠΩΝΥΜΟΝ ΕΥΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ	ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ	ΕΤΗΣΙΑ ἢ ΕΞΑΜΗΝΟΣ	ΙΔΙΑΙΤΕΡΑΙ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

ΟΙ ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΟΙ ΤΗΣ ΥΓΙΕΙΝΗΣ

ΤΟ ΦΙΛΗΜΑ

Ἀπὸ καταβολῆς γυναικός, τὸ φίλημα ὑπῆρξεν καθ' ὅλας τὰς ἐποχὰς καὶ ὅλας τὰς φυλὰς ἡ ποιητικωτέρα, ἀγνοτέρα, ἡ γλυκυτέρα, ἡ φυσικωτέρα ἐκδήλωσις τῆς ἀγάπης. Ἀπὸ τῆς μητρός, ἡ ὁποία φιλεῖ τὸ τέκνον της, μέχρι τοῦ ἐραστοῦ, ὅστις τὰ μεσάνυκτα μετὸ πολμῶν φόβου ἀναγκαλίζεται τὴν ἐρωμένην του, ἀπὸ τῆς εἰκόνος ἐφ' ἧς ἐπιθέτομεν τὸν ἀσπασμόν τῆς πίστεως, μέχρι τῆς κυρίας ἡ ὁποία εἰς τὸν δρόμον ἀνταλλάσσει ἐκ σενηθείας ἠχηρὸν φίλημα ἀντὶ χαιρετισμοῦ, τὸ φίλημα εἶνε ἡ πλέον ἀναμφιβήτητος ἀπόδειξις τῆς φιλίας, τοῦ ἔρωτος.

Ὁ Παράσχος μᾶς βεβαιοῖ εἰς ἕνα στίχον του ὅτι μ' ἕνα φίλημα γεννώμεθα, μ' ἓν φίλημα γεννῶμεν· ἐπειδὴ δὲ ἦτο ὑπερόχαν ρωμαντικὸς μᾶς ἐπενθυμίζει ὅτι καὶ ἓν φίλημα λαμβάνομεν ὁπόταν τελειώμεν. Ἀλλ' ὁ ποιητὴς ἔζη εἰς ἐποχήν, καθ' ἣν δὲν εἶχε προοδεύσῃ ἡ ἐπιστήμη. Καὶ ὅπως ὅλαι αἱ ποιητικαὶ ἐκφράσεις ὑφίστανται ὁλονὲν ἀβαρίαν καὶ ἀπογυμνοῦνται χάριν εἰς τὰ πλήρη καὶ πάζι διδάγματα τῆς ἐπιστήμης, καὶ τὸ φίλημα τείνει εἰς χρεωκοπίαν.

✠

Ἓν ὡραῖον δειλινόν, καθ' ἣν στιγμὴν ὁ ἥλιος ἐκόρεσε τὴν φλογισμένην ἀλουργίδα του πίσω ἀπὸ τὰ πένθιμα φυλλώματα τῶν κυπαρίσσων, συνωμιλοῦσα μὲ μίαν δεσποινίδα ἡ ὁποία ἦτο ἐνδεδυμένη κατὰ τὸν τελευταῖον συρμόν, ὡμίλει ἀπαίστως τὴν Γαλλικὴν καὶ ἠσθάνετο δυσφορίαν διὰ κάθε πρᾶγμα. Μία ἀφελὴς φλυαρία καὶ ἀπονήρευτος ἐκφράσεις τὸν ἕνα πλησίον τοῦ ἄλλου.

Ἐπέρασεν ἔξαφνα ἕνας γνωστὸς κύριος, γνωστότερος διὰ τὸν ρωμαντικόν του ἔρωτα πρὸς μίαν ὥριμον κυρίαν.

Ἐγέλασεν ἐκείνη καὶ παρεξενεύθη διότι δὲν συνεμερίσθην τὸν γέλωτά της.

— Γελᾶτε γι' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον; τῆς εἶπα.

— Μὰ δὲν ξέρετε· ὅταν τὸν ἴδω δὲν μπορῶ νὰ κρατηθῶ. Μοῦ φαίνεται τόσον κωμικός !...

— Ν' ἀγαπᾷ σ' ἀλήθεια...

— Καλὲ αὐτὸς ἀγαπᾷ σὰν τοὺς Ἱππότας τοῦ Μεσαίωνος. Ἅμα τὸν ἴδητε, σᾶς φαίνεται ὅτι τώρα μόλις ἔφυγε ἀπὸ κανὲν rendez-vous.

— Ἐγὼ νομίζω ὅτι εἶναι γενικώτερον τὸ αἴσθημα τῆς περιφρονήσεώς σας. Δὲν ἀγαπᾷ νεωτεριστικῶς. Ἡ ἀγάπη του εἶναι παλαιική...

— Δηλαδή;

— Ἀληθινή. Σήμερον τὸ πνεῦμα τοῦ αἰῶνος ἀπαιτεῖ φλέρτ, ἐπιφυλακτικότητα, προῖκα... σκάνδαλα... μέθην.

— Ἀδικεῖτε τὴν νοημοσύνην σας ἢ μᾶλλον τὴν ψυχολογίαν σας δύναμιν, ἀν μὲ νομίζετε ἱκανὴν διὰ τοιαύτην ἀντίληψιν.

— Μὲ συγχωρεῖτε.

— Σᾶς συγχωρῶ ! Ἀλλὰ τί ὁμιλεῖτε μὲ ἐλληνικὴ ἀφθείαν, ἀλλὰ πῶς νὰ σᾶς ἐξηγήσω. Δὲν νομίζω ὅτι ὁ ἔρως εἶναι ὅπως τὸν παριστάνετε διότι...

— Ἔρως δὲν ὑπάρχει...

— Ἀκριβῶς. Ὁμιλῶ διὰ τὸν ἐκφυλισμὸν τοῦ ἀνθρώπου.

— Εἶσθε νευρολόγος;

— Ὄχι, παρατηρῶ ἁπλῶς. Ὁ ἔρως εἶναι ἀρρώστια. Εἶναι μία ὑποβολή. Εἶναι μία αὐταπάτη. Εἶναι μία ἀνισορροπία ψυχικῶν καὶ πνευματικῶν δυνάμεων. Εἶναι ἓν παθολογικὸν φαινόμενον.

— Δυκαιολογία ἀνθρώπου ὁ ὁποῖος δὲν μπορεῖ ν' ἀγαπήσῃ.

— Σᾶς συμβουλεύω νὰ διαβάσητε ἐπιστημονικὰ βιβλία. Ἄλλοτε συνέβαινον φρικώδη ἐρωτικὰ δράματα, μονομαχίαι διὰ φύλλον πήδημα, δολοφονίαι, στραγγαλισμοί. Τὸ αἷμα ἐχύνετο ποταμηδόν. Σήμερον ἕνα ντοὺς ἔχει πολὺ θετικώτερα ἀποτελέσματα.

— Καὶ ὅμως ἓν φίλημα δύο ἐρωτευμένων εἶναι ἀσυγκρίτως πολυτιμώτερον ἀπὸ ὅλας αὐτὰς τὰς νεωτεριστικὰς θεωρίας. Εἴσθε μία νέα γυναῖκα...

— Ἡ ὁποία οὔτε καπνίζει, οὔτε ψηφίζει, μοῦ εἶπε μὲ ἕνα πλατὺν γέλωτα. Εἴπατε πρὸ ὀλίγου τὴν λέξιν φίλημα. Καὶ ἔπειτα παραπονεῖσθε δι' τὴν ἐξίπλωσιν τῶν νόσων. Ἡ ὑγιεινὴ διαμαρτύρεται διὰ τὸ βάρβαρον αὐτὸ ἔθιμον τῆς συγκολλήσεως τῶν χειλέων. Εἶναι λείψανον ἀνθροποφαγίας.

— Μὰ τί εἶναι αὐτὸ ποὺ λέτε; Τὰ χείλη σας τὸ τόσον λεπτὰ καὶ κόκκινα καὶ γλυκὰ διαμαρτύρονται δι' αὐτὰ τὰ λόγια ποὺ κοζέρ ἐπάνω των ἡ γλῶσσά σας.

— Λοιπὸν δὲν εἴσθε ὁλόλον πρακτικὸς ἄνθρωπος, τὸ φίλημα εἶναι φορεῖς μικροβίων. Αὐτὸ θὰ τὸ ξέρετε σύ. Θὰ ἐνθυμεῖστε ἐπίσης, ἐκ πείρας ἴσως, ὅτι ἡ πολυτιμοτέρα βομβηχανία παρασκευάζει χιλίων εἰδῶν ἀλοιφὰς καὶ ὑγρά, κάθε εἶδος βρωμερὰ ἀθῶα... Δὲν λησμονεῖτε ὅτι ἐκ τῆς κοιλίας εὐκολώτατα ἐπικολλᾶται κάθε βακτήριον. Μία ἀναμνήσις λοιπὸν τῶν χιλίων τὶ θέλετε νὰ σᾶς δώσῃ; ἀσθενείας... Ἀλλ' οἱ Γερμανοὶ εἶναι οἱ σοφώτεροι ἄνθρωποι τοῦ κόσμου.

— Αὐτοὶ δὲν φιλοῦνται;

— Αὐτοὶ πρὸ παντός, κυρά μου, δὲν ἐννοοῦν νὰ διακινδυνεύσουν τὴν ὑγείαν των, δηλ. μίαν στιγμιαίαν καὶ αὐτὴν πολλάκις ἀπατηλὴν ἀπόλαυσιν. Ἀπηγόρευσαν οἱ ἰατροὶ τὸ φίλημα, ἀλλ' ἔπειτα αὐτό, ὡς ἐκ τοῦ φυσιολογικοῦ ὀργανισμοῦ τοῦ ἀνθρώπου, δὲν εἶναι δυστυχῶς κατορθωτόν, ἐφεύρον ἓν ἀντιφιλικὸν φίμωτρον...

— Ἡ ὀνομασία εἶναι ἐπιτυχεστάτη.

— Δέχομαι συγχαρητήρια· εἶναι ἰδική μου.

— Εἶμαι περίεργος νὰ ἰδῶ ἂν ἡ ἐφεύρεσις εἶναι τόσον ὡραία ὅσον καὶ ὀξύτιλος της.

Ἡ δεσποινὶς ἐκινήθη ἀποτόμως. Ἀπὸ ἓν ἀργυροῦν πλεκτὸν σακκίδιον ἔβγαλε ἕνα λεπτὸν λεπτὸν μεταξωτὸν μανδηλάκι...

Ἅμα τὸ εἶδα τῆς εἶπα.

— Συνεκινήθητε; Πόσον θὰ ἤθελα νὰ ἔβλεπα μερικὰ μαργαριτάρια μετανοίας.

— Θὰ ἴδητε κάτι ἄλλο πρακτικώτερον. Τὴν βλέπετε αὐτὴν τὴν διαφανῆ γάζαν

— Πολὺ τὸ φοβοῦμαι. Θὰ εἶναι κανὲν ἀλεξιφίλημα.

— Τὸ ἐμαντεύσατε, ἀλλὰ εἶνε περιττὸν νὰ φοβεῖσθε, διότι δὲν πρόκειται νὰ χρησιμοποιηθῇ τὴν στιγμὴν αὐτήν...

— Λυποῦμαι πολὺ διὰ τὴν καταδίκην αὐτήν.

Οἱ Γερμανοὶ λοιπὸν ἐφεῦρον κάτι πρακτικόν. Μόλις πρόκειται νὰ φιληθοῦν παρενθέτουν μετοξὺ τῶν χειλέων μίαν λεπτὴν μεμβράνην ἡ ὁποία εἶναι ἐμπεποτισμένη μὲ ἀπολυμαντικὸς οὐσίας. Δὲν ἔχει καμμίαν ὀσμὴν· δύνατται μάλιστα νὰ ἀρωματισθῇ μὲ Jasmin, Muguet, μὲ Fleurs d' amour, μὲ gloir de Paris, χωρὶς νὰ χάσῃ τὰς ἀπολυμαντικὰς ἰδιότητάς της. Τὸ μηχάνημα ὁμοιάζει τῆς ρακέτας τοῦ Λὰν Τένις. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἱκανοποιοῦνται καὶ ὁ πόθος τοῦ φιλήματος καὶ αἱ ἀπαιτήσεις τῆς ἐπιστήμης.

— Μ' αὐτὸ εἶναι ἐξευτελισμὸς τοῦ φιλήματος... Θὰ πεθάνῃ τὸ δυστυχισμένο.

— Κοιτάξτε ὅσοι ἔχουν τὴν συνήθειαν νὰ φιλοῦν πολὺ συχνὰ διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ ν' ἀποφεύγουν τὰ μολύσματα, συνεπῶς τὸν θάνατον καὶ ἐπιπλέον παρατείνεται ἡ ζωή θὰ δίδωνται περισσότερα φιλήματα.

Ἡ τελευταία σας ἐπιχείρησις ἐκινήθη τοὺς διεκολάβησε. Ἐγὼ, σᾶς βεβαιῶ, προτιμῶ νὰ μὴ δώσω κανὲν φίλημα στὴν ζωή μου, παρὰ νὰ τὸ δώσω διὰ μέσου αὐτοῦ τοῦ πανιοῦ. Εἶναι φοβερόν.

— Εἶναι σκέτη...

— Καὶ ὁ ἔρως, ἡ στοργή; Ἡ πίστις; Θὰ κρεμασθοῦν ἐπὶ αὐτῶν τῶν μεμβράνων;

Ἡ ἐρώτησίς μου ἐμεινεν ἄνευ ἀπαντήσεως. Ὑπὸ μετὰ ὀλίγον ἐκινήθη, ἐγὼ δὲ ἐβάδιζα ἐν ἐβήμασι εἰς τὴν Λύσιν χαριεντισθεὶς τὰ ὅσα τρία ἀστεῖάκια, τὰ ὁποῖα ἔστω κατακόκκινα, θὰ ἔλεγε ἐκ τοῦ θυμοῦ, ὅμως νὰ εἶναι ἀκούσῃ τὴν ἀγάπη τῆς ὡραίας δεσποινίδος.

Ἀθῆναι. Δ. Γ. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ἀπο Κωνσταντινουπολεως Εις Παρισιους

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΕΙΚΟΣΙ ΔΥΩ ΗΜΕΡΩΝ

VII

Ὁ συνοδός μου ἦτο συνειθισμένος εἰς τὰς παννυχίδας.

Καὶ μολονότι, ὡς εἶπεν, τὴν 4 πρωϊνὴν κατεκλίθημεν, εἰς τὰς 9 π. μ. κτυπᾷ ἡ θύρα τοῦ ξενοδοχείου.

Ἦτο ἐκεῖνος.

— Λιπόν; ἀκόμη κοιμᾶσαι; Δὲν σοῦ εἶπα ὅτι ἐδῶ πρέπει νὰ ἦσαι ἔξυπνος;

— Κάμε μου τὴν χάριν καὶ ἄφησε πρωΐ—πρωΐ τὰ λογοπαίγνια.

— Κάμε γρήγορα. Σήμερον θὰ πᾶμε εἰς τὸ δάσος τῆς Βουλώνης.

— Σὲ δέκα λεπτὰ εἶμαι εἰς τὰς διαταγάς σου... Καὶ ἐνῷ ἐνεδυόμην, ἠρώτησα τὸν συνοδόν μου:

— Τί ὥρα κοιμήθηκες;

— Ἐγώ; Μιὰ ὥρα μονάχα κοιμήθηκα. Ὅταν σὲ ἀφήκαμεν ἐδῶ, ἠναγκάσθην νὰ συνοδεύσω τὰ κορίτσια εἰς τὰ σπήτια των. Ἡ Ἀλίς καὶ ἡ Ζερμαὶν μοῦ ἐκόλλησαν ἀπὸ κοντά, ἡ Βιολέτα ἦτο μεθυσμένη καὶ ἐτρίκλιζεν εἰς τὰ πόδια της. Καθήσαμεν εἰς ἕνα καφενεῖον δύο ὧρας καὶ ἀφοῦ ἐκεῖναι ἔπιναν ἐντελῶς πῆγαν εἰς τὰς ἐργασίας των, ἐγὼ πῆγα καὶ κοιμήθηκα.

— Τὰ καϋμένα τὰ κορίτσια!

— Δὲν βαριέσαι! Μαθημένα τὰ βουνὰ ἀπὸ χιόνια. Αὐτὸς εἶναι ὁ βίος τῶν ἐργατίδων. "Ετσι εὐχαριστοῦνται αὗται! Αἱ ἐργάτιδες ἐδῶ ὅλαι ἔχουν τοὺς φίλους των. Ἐργάζονται τὴν ἡμέραν μὲ μισθοὺς ποικίλλοντας μεταξὺ ἑκατὸν καὶ διακοσίων φράγκων καὶ τὰ βράδυα διασκεδάζουν μὲ τοὺς φίλους των. "Οταν εἶτε ὁ νέος εἶτε ἡ νέα βαριωθῶσι, σᾶν καλοὶ φίλοι διακόπτουν τὰς συναναστροφὰς κα· τὰς συνεντεύξεις, ἀλλὰ δὲν παύουν ἀπὸ τοῦ νὰ ἦναι φίλοι.

Εἰς τὸ Μετροπολιτικόν.

— "Ετοιμος!

— Πάμε.

Μετ ὀλίγον εὑρισκόμεθα εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ Μετροπολιταὶν τοῦ Σιατελέ. Κατεχόμεθα τὴν κλίμακα καὶ εὑρισκόμεθα εἰς ἕνα ἄλλον κόσμον, εἰς κόσμον ὑπόγειον. Τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ Μετροπολιταὶν σᾶς θαμβώνει μὲ τὸ ἄπλετον ἠλεκτρικὸν φῶς, ὅπερ, ἀνταυγαζόμενον ἐπὶ τῶν ἐκ λευκοῦ κρυστάλλου τοίχων ἀποτελεῖ ἓν ἕτερον εἶδος φωτισμοῦ. Εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ Μετροπολιταὶν διάφοροι ἐπιγραφαὶ σᾶς συμβουλεύουν πόθεν πρέπει νὰ εἰσέλθητε διὰ νὰ μεταβῆτε εἰς τὸ μέρος, εἰς τὸ ὁποῖον θέλετε νὰ ἐξέλθητε.

Ἡ κίνησις εἰς τὸ Μετροπολιταὶν πάντοτε εἶναι μεγάλη. Ὁ κόσμος ἀδιακρίτως ἡλικίας καὶ φύλου νομίζει τις ὅτι σπεύδει εἰς ἐπειγούσας ὑπαθέσεις καὶ τρέχει σχεδόν, τόσον ὁ εἰσερχόμενος, ὅσον καὶ ὁ ἐξερχόμενος κόσμος.

Ἐπὶ τῆς διπλῆς γραμμῆς τοῦ ὑπογείου τροχιοδρόμου διέρχονται ἀνά πέντε λεπτὰ καὶ σταθμεύουν ἐπὶ ἓν μόνον δευτερόλεπτον κατάμεστα κόσμου τὰ πολυτελέστατα τραῖνα, τὰ ὁποῖα νομίζει τις ὅτι πρὶν ἀκόμη σταθμεύσουν, ἀναχωροῦν συνάμα εἰς τὸν πρῶτον συριγμόν.

Ἀλλοίμονον εἰς τοὺς βραδυκινήτους!

Εἰς τοὺς σταθμοὺς ὑπάρχουν καὶ χάραι τοῦ Μετροπολιταὶν, τοὺς ὁποίους συμβουλεύονται οἱ ξενοι,διότι διὰ νὰ μάθῃ τις τὸ Μετροπολιτικὸν ἀπαιτεῖται μιᾶς ἑβδομάδος καιρός, πάντοτε ὅμως πρέπει νὰ «χῃ τὸν χάρτην εἰς χεῖρας.

Τὸ Μετροπολιταὶν εἶναι οἰκονομικώτατον.

Μὲ δέκα πέντε μόνον λεπτὰ δύνασθε νὰ διέλθητε ὑπογείως ὁλόκληρον τὸ Παρίσι, ἀνερχόμενοι καὶ κατερχόμενοι διαφόρους κλίμακας διὰ νὰ πάρετε τὴν ἄλλην γραμμήν. Ἐὰν δὲν ἔχετε ἐργασίαν καὶ ἐπιθυμεῖτε, δύνασθε ὁλόκληρον τὴν ἡμέραν νὰ διατρέχετε ὑπογείως τὸ Παρίσι.

Πρὸς τὸ δάσος τῆς Βουλώνης.

Ἀπὸ τὸν σταθμὸν τοῦ Σιατελὲ διέρχονται δύο ὑπόγειοι τροχιόδρομοι. Ὁ εἷς ἔρχεται ἀπὸ τὸ Πόρτ Κλινιανκοὺρ καὶ καταλήγει εἰς τὸ Πόρτ Ὀρλεὰν καὶ ὁ ἕτερος ἔρχεται ἀπὸ τὸ Νασιὸν καὶ καταλήγει εἰς τὸ Πόρτ Μαϊγιό, πρὸ τοῦ δάσους τῆς Βουλώνης.

— Ποιὰ γραμμὴ θέλεις νὰ πάρωμεν;

— Τὴν συντομωτέραν.

— Καλά.

Καὶ κατερχόμεθα μίαν κλίμακα, εἰς τὴν ὁποίαν γράφει ὅτι ἡ γραμμὴ ὁδηγεῖ εἰς τὸ Πόρτ Μαϊγιό.

Διερχόμεθα ἀπ' διαφόρους ὁμοιομόρφους σταθμούς. Σταθμεύομεν εἰς τὸ Λούβρ, τὸ Παλὲ Ρουαγιάλ, Τουϊλερί, Κονκόρδ, Ἠλύσια πεδία, Ἄλμα καὶ εἰς τὸ Ἐτουὰλ κατερχόμεθα.

— Ἡ γραμμὴ καταλήγει ἐδῶ κοντά, εἰς τὸ Μαϊγιό, ἀλλὰ πρέπει νὰ ἰδῇς τὸ Ἐτουάλ.

— Τί εἶνε αὐτὸ τὸ Ἐτουάλ;

— Εἶνε μία θριαμβευτικὴ ἀψίς, ἡ ὁποία εἶνε κέντρον δώδεκα μεγάλων ὁδῶν. Ἐὰν ἀνέλθῃς εἰς αὐτήν, οἱ δώδεκα αὐτοὶ δρόμοι ἀποτελοῦν ἓν ὡραῖον ἄστρον = ἐτουάλ.

Ὁ ἥλιος ὁ ἀνατελλῶν ἐπὶ τῆς καλλιμαρμάρου ἀψίδος μᾶς ἐμποδίζῃ νὰ θαυμάσωμεν ἐπὶ πολὺ τὸ ἀριστούργημα αὐτὸ καὶ τὸ βλέμμα μας προσκολλᾶται ἐπὶ τοῦ ἐκεῖ πλησίον ἐξαπλωμένου δάσους τῆς Βουλώνης.

Ἡ μούντζα τοῦ μικροπωλητοῦ.

Ἐξενιήσαμεν διὰ τὸ δάσος. Καθ' ὁδὸν ὅμως συνηντήσαμεν μικροπωλητὴν διαλαλοῦντα ἐφεύρεσιν, ἐξαγοραζομένην ἀντὶ 10 μόνον λεπτῶν καὶ περιστοιχιζόμενον ὑπὸ πολλῶν οὐχὶ περιέργων, ἀλλ' ἀγοραστῶν.

Ὁ μικροπωλητὴς οὗτος τέλειος τύπος παρισινοῦ μποέμ, ἐπώλει δῆθεν ἀκτῖνας τοῦ Ραϊντκεν. Εἶχε μέρικά χάρτινα σωληνάρια, εἰς τὴν μίαν τῶν ὁποίων ὀπὴν εἶχον μεγεθυσκοπικὴν δαλον. Καὶ ὁ μικροπωλητής, ἀνοίγων τὴν παλάμην κατὰ πρόσωπον τοῦ βλέποντος ἀγοραστοῦ, ἐδείκνυεν αὐτῷ τὴν χεῖρά του, τῆς ὁποίας μόνον τὰ ὀστᾶ ἐφαίνοντο.

Τὸ πείραμα αὐτὸ μόνον ἐπὶ τῆς ἰδικῆς του χειρὸς ἐφηρμόζετο. Ἴσως ἐπὶ τῆς χειρός του ἐναπέθετε χημικήν τινα οὐσίαν.

Ἡ φιλελληνὶς κοκότα.

Ἀκτῖνας Ραϊντκεν ἠγοράσαμεν καὶ ἡμεῖς διὰ νὰ τὰς πετάξωμεν κατόπιν ὡς ἀχρήστους, ἀφοῦ τίποτε δὲν ἐβλέπομεν.

Ἡ ἀγορὰ ὅμως αὕτη μᾶς ἔδωκε τὴν εὐκαιρίαν νὰ γνωρίσωμεν ὡραίαν Γαλάτιδα, πολὺ - πολὺ χαριτωμένην μὲ σὶκ παρισινόν, τὴν ὁποίαν ἐκ πρώτης ὄψεως ἐξελάβομεν ὡς ἀριστοκράτιδα καὶ ἡ ὁποία, ὡς ἐκ τῶν ὑστέρων ἀπεδείχθη, δὲν ἦτο εἰμὴ μ'α κοκότα.

Τὸ ἀνάστημά της μᾶλλον ὑψηλὸν ἦτο. Τὸ πρόσωπόν της ἐκοσμεῖτο ἀπὸ δύο μάτια ἐκφραστικώτατα, αἰχμαλωτίζοντα καὶ τὸν πλέον μισογύνην. Ἔφερε πίλον ἐλαφρὸν πλουσιώτατον, ὁ ὁποῖος ἐκάλυπτε πλουσιωτέραν κόμην,ἀπαπνέουσαν τὸ δρῶμα τῆς βιολέτας. Τὸ ἀντράβ φορεμά της βαθέος κυανοῦ χρώματος, τὸ ὁποῖον ἄφινε νὰ φαίνωνται ὅλαι αἱ ὡραῖαι γραμμαὶ τοῦ καλοδιαμορφωμένου σώματός της, ἠχιζεν ἀπὸ κατάλευκον προκλητικὸν κορμί, καὶ κατέληγεν εἰς μικροὺς πόδας, ἐπὶ τοῦ ἑνὸς τῶν ὁποίων στηριζασα τὸ πρασινωποῦ χρώματος ἀλεξήλιόν της, πρώτη μᾶς ὡμίλησεν ἡ ὡραία Γαλᾶτις, βλέπουσα τὰς δῆθεν ἀκτῖνας τοῦ Ραϊντκεν:

— Βλέπετε σεῖς τίποτε; Μᾶς ἐρωτᾷ.

— Ἀμπσολουμὰν ριέν!

— Καὶ ἐγὼ ἐπίσης. Κρῖμα στὰ δέκα λεπτά μας!

— Κάμετε λάθος εἰς τὸν λογαριασμόν, μαμζέλ. Πέντε λεπτὰ μόνον.

— Κομάν; Ἐγὼ ἔδωκα δέκα λεπτά.

— Καὶ ἡμεῖς ἐπίσης, ἀλλὰ νομίζω, ὅτι μᾶς ἔδωκεν ὀπίσω τὰ *πέντε!*

Ἡ χαριτωμένη κοκότα, μαντεύουσα, ὅτι τὰ *πέντε* ἀντεπροσώπευον τὴν μούντζαν ποῦ μᾶς ἔδωκεν ὁ πωλητής, ἐγέλασεν ἐπιχαρίτως εἰς τρόπον, ὥστε νὰ φανῶσιν οἱ μικροὶ κατάλευκοι ὀδόντες τῆς καὶ νὰ σχηματισθοῦν μικραὶ ὀπαὶ ἐπὶ τῶν ροδοχρώων παρειῶν της.

— Ἀ! εἶσθε Ἕλληνες;

— Μάλιστα, μαμζέλ. Ὁ φίλος μου ὅμως εἶναι τούτ ἀ-φαὶ Παρισινός. Ἐγὼ ἔρχομαι ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ θὰ μείνω ὀλίγας ἡμέρας.

— Εἶναι ὡραία ἡ Κωνσταντινούπολις;

— Θαυμασία. Ἡ βασιλὶς τῶν πόλεων. Δὲν πήγατε ποτέ;

— Ζιαμαί!

— Ἔρχεσθε μαζῆ μου νὰ σᾶς πάρω;

— Μαλαιρεξμὰν ἐμποσίμπλ!

— Γιατί;

— Μὴ μ' ἐρωτᾶτε τὸ γιατί!... Ἐμ πο-σίμπλ.

Καὶ οὕτω συνομιλοῦντες εἰσήλθομεν εἰς τὸ περίφημον δάσος τῆς Βουλώνης, ὅπου ἐξελίσσονται ὅλα τὰ ρωμαντικὰ εἰδύλλια καὶ αἱ μονομαχίαι τῶν μυθιστορημάτων.

— Θὰ μᾶς, κάμετε τὴν εὐχαρίστησιν, μαμζὲλ νὰ μᾶς συντροφεύσητε εἰς τὸ δάσος;

— Πουρκουὰ νό

— Εἶσθε πολὺ εὐγενής.

— Ἐγὼ ἀγαπῶ τοὺς Ἕλληνας καὶ ἐπιθυμῶ πολὺ νὰ μάθω τὴν Ἑλληνικήν.

— Ἀ! ἡ Ἑλληνικὴ εἶναι πολὺ δύσκολο γλῶσσα. Εἰμπορεῖτε ὅμως νὰ μάθετε τὰ μαλλιαρὰ Ἑλληνικά, τὰ ὁποῖα εἶναι πολὺ εὔκολα, διότι λέγετε ὅτι σᾶς κατέβῃ.

— Πῶς; ὑπάρχουν δύο Ἑλληνικαὶ γλῶσσαι;

— Βεβαίως. Ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα μὲ τοὺς κανόνας της καὶ ἡ μαλλιαρὴ γλῶσσα, ἡ ἄνευ γραμματικῆς, τῆς ὁποίας κάμουν χρῆσιν οἱ ἀγράμματοι ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι θέλουν νὰ περνοῦν γιὰ ἐγγράμματοι.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ φίλος μου ἔπιασε τὸν βραχίονα τῆς ὡραίας συνοδοῦ μας καὶ σιωπηλῶς διερχόμεθα τὰς ρωμαντικὰς ἀτραποὺς τοῦ δάσους τῆς Βουλώνης. Πρὸς στιγμὴν σιωπῶμεν καὶ δὲν ἀκούεται, εἰμὴ τὸ θωπευτικόν, τὸ χαργαλιστικὸν φρουφρουῖ τῆς ἐσθῆτός της. Μακρόθεν ἀκούονται ἐλαφρῶς, θωπευτικῶς, τὰ μὲ ἀστραπιαίαν ταχύτητα διερχόμενα αὐτοκίνητα, τὰ φέροντα τὸν μαρκήσιον εἰς ἀπομεμακρυσμένην τινὰ ἀτραπὸν πρὸς συνάντησιν τῆς πριγκηπίσσης.

Περιπατοῦμεν χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσωμεν καὶ μετ' ὀλίγον εὑρισκόμεθα εἰς τὰς λίμνας τοῦ δάσους μὲ τὰς γραφικὰς ἀκτὰς των καὶ τοὺς ἐν αὐταῖς κύκνους των.

— Καθήμεθα ἐδῶ.

— Δὲν θέλετε, μαμζὲλ, νὰ πᾶμε εἰς τὸ καφενεῖον;

— Νό!

— Νὰ πάρωμεν τοὐλάχιστον μιὰ βάρκα καὶ νὰ κάμωμεν ἕνα περίπατον!

— Περιττὰ τὰ ἔξοδα.

— Ὥστε, εἶσθε οἰκονόμος; Περίεργον!

— Ἐκπλήττεσθε βεβαίως. Σεῖς φαντάζεσθε τὰς γυναῖκας τοῦ εἴδους μας σπαταλους, κολυδαπάνους, ἰδιοτρόπους! Ἀλλὰ πρέπει νὰ γνωρίζητε, ὅτι ὑπάρχουν καὶ ἐξαιρέσεις.

— Σερτενμὰν.

Καὶ ὁ διάλογος περιεστράφη εἰς πολλὰ ἄλλα, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἡ χαριτωμένη κοκκότα μᾶς διηγήθη πῶς ἐξώκειλεν εἰς τὸν κακὸν δρόμον.

(ἀκολουθεῖ) Τὸ ΚΟΛΥΒΡΙΟΝ

Η ΜΟΔΑ

Ρόπα ἀπὸ κιτρίνην μουσελίνην. Ἡ ταινία εἶνε γαρνιρισμένη ἀπὸ τοῦλι ἄσπρο κεντημένο. Τὸ κορσὲ ἀπὸ κεντήματα ἄσπρα.

ΔΙΑ ΤΑΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ

Κάτοχος τέλειος τῆς γερμανικῆς, τῆς βουλγαρικῆς καὶ ἐν μέρει τῆς γαλλικῆς γλώσσης, ζητεῖ παρὰ τῇ διευθύνσει ἑλληνικῆς ἐφημερίδος, ἐν Τουρκίᾳ ἢ Ἑλλάδι θέσιν μεταφραστοῦ ἐκ τῶν ἀνωτέρω γλωσσῶν εἰς τὴν ἑλληνικὴν πολιτικῶν καὶ φιλολογικῶν ἄρθρων ἢ θέσιν τακτικοῦ ἀνταποκριτοῦ ἐν Βουλγαρίᾳ.

Συνεννοήσεις γίνονται διὰ τῶν γραφείων μας. Galata, Perchembé Bazar, Sautchi Han. No 16, Cons/ple

Ζητοῦνται μέτοχοι, ἐνταῦθα καὶ ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν, μὲ ἐλάχιστα κεφάλαια, μὴ ὑπερβαίνοντα τὰ 200 γρόσια, διὰ σπουδαίαν ἐπιχείρησιν, δυναμένην νὰ ἐξακολουθήσῃ ἐπ' ἀόριστον καὶ νὰ δίδῃ ἀσφαλῶς 600 ο/ο. Διὰ πλείονας πληροφορίας ἀποστείλατε «γραπτῶς» τὴν διεύθυνσίν σας εἰς Πέραν, Ταξείμ, Βαλιδὲ-τσεσμέ, ἀρ. 73.

Γαλλοτουρκιστής, δυνάμενος νὰ διδάξῃ καὶ τὴν Ἀριθμητικήν, Γεωγραφίαν καὶ ἄλλα παραπλήσια μαθήματα, ζητεῖ θέσιν. Οἱ βουλόμενοι ἂς ἀποταθῶσιν εἰς τὰ γραφεῖά μας.

ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ ὀκτὼ διδασκαλισσαι, κεκτημένοι ἱκανὴν διδασκαλικὴν πεῖραν, διὰ δύο ἐκ τῶν τὰ πρῶτα παρ' ἡμῖν φερουσῶν ἐπαρχιῶν καὶ εἰς διδάσκαλος τῆς Τουρκικῆς καὶ Ἑλληνικῆς. Μισθοὶ ἱκανοποιητικώτατοι. Πληροφορίαι παρ' ἡμῖν.

Κυκλοφορεῖ τὸ ἕκτον τεῦχος

ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ ΤΗΣ ΦΡΑΜΜΑΣΩΝΙΑΣ

Παραγγελίαι εἰς τὴν διεύθυνσιν: Γαλατᾶ Χάν, ἀρ. 9, Galata.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Ἀφίξεις. — Διὰ τοῦ αἰγιαλιτικοῦ τῆς γραμμῆς ἀφίκετο προχθὲς ἐξ Ἀλεξανδρείας προερχομενη ἡ δεσποινὶς Μηνοδώρα Βαλάλου, καὶ ἀνεχώρησε μέσῳ Ρουμανίας εἰς Εὐρώπην, χάριν λογοθεραπείας εἰς τὰ λουτρὰ τοῦ Καρλσβάδ.

Γάμοι. — Εὐχαρίστως πληροφορούμεθα ὅτι τὴν κυριακὴν 17 Ἰουλίου ἐτελέσθησαν ἐν Ρόδῳ οἱ γάμοι τοῦ κυρίου Κυριακοῦ Μ. Ἀναστασιάδου μετὰ σεμνῆς καὶ πολυφίλου δεσποινίδος Παρασκευῆς Ι. Μιχαηλίδου. Τὸ ἐπιβοσκόμενον ζεύγος ἄρχεται τὸ «Ἀπ' Ὅλα» εὐτυχῆ καὶ ἄμβιον οἰκογενειακὸν βίον.

Ἡ εἰς Παρισίους ἐκδρομή. — Προχθὲς ἀνεχώρησεν εἰς Παρισίους ἡ προαγγελθεῖσα ἐκδρομὴ τοῦ κ. Βαλαλᾶ. Παρὰ τῆς ἀντιλίου περιστάσεως τῆς πολιτικῆς, τῶν μεγάλων πυρκαϊῶν καὶ τῆς χολερικῆς ἐπιδημίας, ἡ ἐκδρομὴ ἔλαβε ἐξ ἀναγκαστικότητα τοῦ ὀργανωτοῦ αὐτῆς, ἐπιγαμβρεύσαντος. Καὶ ἀνεχώρησεν ἡ ἐκδρομὴ τοῦ κ. Βαλαλᾶ, κατὰ ἣν ἐποχὴν ἡ ἐπίσημος ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ γερουσιαστοῦ κ. Μπασιαρὰ ὀθωμανικὴ ἐκδρομὴ εἰς Ρουμανίαν ἀνεβλήθη. Ὁ κ. Βαλαλᾶς πληροφορεῖται μέσῳ, διοργανώνει καὶ σκέπτεται εἰς Παρισίους ἐκδρομὴν διὰ τὸν μῆνα Ὀκτώβριον, σιδηροδρομικὸς τὴν φορὰν αὐτὴν κα ἡ ὁλοία ἐκδρομὴ συμπεριλαμβανομένων τῶν εἰσιτηρίων μεταβάσεως καὶ ἐπιστροφῆς καθὼς καὶ κατὰ δεκαπήμερον διαμονῆς ἐν Παρισίοις ἐν τῷ «Hôtel Moderne» θὰ στοιχίσῃ μόνον 17 Λίρας Τουρκίας.

Τοὺς προχθὲς ἀναχωρήσαντας ἐκδρομεῖς θὰ παραλάβῃ ἐκ τοῦ ἀτμοπλοίου ἐν Μασσιλίᾳ ἡ ἐκεῖ Ἑταιρία ἐκδρομῶν «Voyages Pratique», ἥτις θὰ ἐφαρμόσῃ αὐστηρὸς τὸ πρόγραμμα. Τοὺς ἐκδρομεῖς συνοδεύει καὶ ἰδιαίτερος ἀντιπρόσωπος τοῦ κ. Θ. Βαλαλᾶ.

Γεωργίου Χρυσογόνη τοπογραφικὸς χάρτης τῶν Μητροπολιτῶν Καισαρείας, Νεοκαισαρείας, Ἀμασείας καὶ Ἀγκύρας ὑπὸ κλίμακα 1,500,000, περιέχων πάσας τὰς ἐν αὐταῖς πόλεις καὶ χωρία, ἀπογραπτικοῦσι Χριστιανοί, μετὰ στατιστικῶν ἀκριβεστάτης τοῦ πληθυσμοῦ, τῶν σχολείων καὶ ναῶν αὐτῶν, διοικητικῶς δὲ περιλαμβάνον: α') ἐκ τοῦ νομοῦ Τραπεζοῦντος τὴν ἐπαρχίαν Τραπεζοῦντος β') τὴν ἀνεξάρτητον διοίκησιν Γιανίκ γ') τὸν νομὸν Κασταμονῆς ὁλόκληρον· δ') τὴν ἀνεξάρτητον διοίκησιν Μπαϊμπουρτ ε') τὴν ἀνεξάρτητον διοίκησιν Ἰσμήλ· στ') τὸν νομὸν Σεβάς ὁλόκληρον· ζ') τὸν νομὸν Ἀγκύρας ὁλόκληρον η') ἐκ τοῦ νομοῦ Προυσσῆς τὰς διοικήσεις Ἐρτογρουλ καὶ Βιζιτζίκ. Ἐκπωλοῦται μεμονωμένως δραχμὴ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Καισαρείας κ. Ἀμβροσίου. Πρὸς τοῦτοις ἐπιμένονται ἐν αὐτῷ ὑπομνήματα: Ὅλα τὰ ἀρμενικὰ καὶ τουρκικὰ χωρία, τὰ τσιφλίκια, τὰ μεταλλεῖα, αἱ ὁδοί, ἀμαξωτοὶ καὶ μή, οἱ σιδηρόδρομοι, τὰ ταχυδρομεῖα, τὰ τηλεγραφεῖα, τὰ ὅρια τῶν νομῶν, τῶν διοικήσεων, τῶν ἐπαρχιακῶν καὶ τῶν δήμων μετὰ τῶν ἐδρῶν αὐτῶν. Τιμᾶται γρ. 10. Συνδρομηταὶ ἐγγραφόμενοι εἰς τὰ γραφεῖα τοῦ «Ἀμερολήτου», τὸ δὲ ἀντίτιμον καταβάλλεται ἅμα τῇ παραλαβῇ τοῦ χάρτου. Τὸ μῆκος τοῦ χάρτου εἶναι 1.50 μέτρα, τὸ δὲ πλάτος 1 μέτρου.

ΦΤΕΡΑ ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟ

— Πάλι δωμάτιο ζητεῖς; Γιατί ἔφυγες ἀπὸ τὸ παλαιό;

—Ἔφυγα, φίλε μου, διὰ τρεῖς σπουδαίους λόγους. Πρῶτον διότι χρεωστοῦσα τρία μηνιάτικα καὶ μὲ ἔργαζεν ἡ νοικοκυρά, δεύτερον...

— Ἀρκεῖ τὸ πρῶτον.

*

Ἡ οἰκοδιδάσκαλος. — Ἀντίποδες, παιδί μου, λέγονται οἱ ἄνθρωποι τοῦ ἄλλου ἡμισφαιρίου ποῦ πηγαίνουν νὰ κοιμηθοῦν ὅταν ἐμεῖς ξυπνοῦμε.

— Καὶ ὁ ἀδελφός μου ὁ Γιῶργος ἀντίπους εἶναι, κυρία;

*

Ὁ ὑπάλληλος. — Ὁ κ. Ν. δὲν ἐδέχθη τὴν τραβηκτική μας. Τί νὰ κάμωμεν;

Ὁ τμηματάρχης. — Γράψε του ἕνα γράμμα καὶ πές του ὅτι εἶναι γουροῦνι. Πές το ὅμως μὲ μεγάλη εὐγένεια, ἴσως τὴν δεχθῇ εἰς δευτέραν παρουσίασιν.

*

Μετὰ τὴν κηδείαν. — Ὁ δυστυχής σας θεῖος! 65 ἐτῶν! Θὰ εἶχε βέβαια τὰς δυνάμεις του ἀκόμη.

— Δὲν ἠμπορῶ νὰ σᾶς τὸ βεβαιώσω... Δὲν ἄνοιξαν ἀκόμη τὴν διαθήκην του!

*

Parisiana — Cataclaum

Ἀγνὸς Ἔρως.

Ἐκεῖνος τῆς ἐχάϊδευε τὸ χέρι
κι' ἔνοιωθε γλύκες στὴν καρδιά του οὐράνιες
κι' αὐτὴ μετροῦσε στὸ τεφτέρι
τί μεσιτεία πέρνει ἀπὸ τῆς σαμπάνιες.

Ο ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΡΗΓΟΠΟΥΛΟΣ

ὁ διαπρεπὴς συνεργάτης μας, ὁ καλὸς φίλος, ὁ ἀριστοτέχνης οὗτος τῆς λεπτῆς γελοιογραφικῆς καὶ σατυρικῆς γραφίδος, ὁ ἀμείλικτος ἐχθρὸς τῆς μελαγχολίας καὶ τῆς πλήξεως, εἰς τὰ ἀριστουργήματα τοῦ ὁποίου τὸ ἡμέτερον δημόσιον καθημερινῶς τρυφᾷ, προσεβλήθη ἀπὸ τῆς παρελθούσης κυριακῆς ὑπὸ τῆς ἐπαράτου ἐπισκεπτρίας μας, τῆς χολέρας. Μέχρι σήμερον ἡ κατάστασις αὐτοῦ ἦτο λίαν κρίσιμος καὶ ἀνησυχητική, ἤδη ὅμως, χάρις εἰς τὰς ἀτρύτους προσπαθείας τοῦ διαπρεποῦς ἰατροῦ κ. Γ. Θωΐδου, ὅστις μὲ κίνδυνον τῆς ἰδίας αὐτοῦ ζωῆς κατώρθωσε νὰ τὸν ἀποσπάσῃ ἐκ τῶν χαλυβδίνων τῆς νόσου ἀγκαλῶν, καὶ τῶν ἰατρῶν τοῦ Ἐθνικοῦ μας Νοσοκομείου, εἰς ὃ νοσηλεύεται, καὶ τὰς εὐχάς, ἴσως, προσφιλῶν συγγενῶν καὶ καλῶν φίλων, εἶναι ἐκτὸς κινδύνου. Φαίνεται ὅτι, ἀφοῦ πλειστάκις διεκωμῴδησε τὴν ἀπαισίαν γραῖαν, ἠθέλησε νὰ μυκτηρίσῃ καὶ τὸ κράτος αὐτῆς.

Τὸ «*Ἀπ' Ὅλα*» μεθ' ὅλων τῶν ἀναγνωστῶν του ἐκφράζει τὰς εἰλικρινεῖς αὐτοῦ εὐχὰς εἰς τὸν φίλτατόν του συνεργάτην.

Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

Κατόπιν μηνιαίας διαμονῆς ἐν τῇ πόλει μας ἀνεχώρησε προχθὲς εἰς Μόναχον ὁ ἐν Παρισίοις ἐγκατεστημένος Ἕλλην ποιητὴς Μιλτ. Μαλακάσης, ὁ γλυκύτατος συγγραφεὺς τῶν «Ὡρῶν» καὶ τῶν «Πεπρωμένων» καὶ ὁ ἀριστοτέχνης μεταφραστὴς τῶν «Stances» τοῦ Μορέας. Δεῖγμα τῆς ἄβρᾶς τεχνοτροπίας τοῦ ποιητοῦ παραθέτομεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας τοὺς ἔναντι θαυμασίους στίχους ἀπὸ τὰ «Πεπρωμένα».

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ

Θυμᾶσαι βράδυ ἦταν ὡραῖο,
βραδάκι καλοκαιρινὸ
καὶ τὸ φεγγάρι ἤτανε νέο
στὸν καταγάλανο οὐρανό.

Στὸ φεγγαράκι ἀουμέ! τὸ νέο
κι' ἂν πιόῃ ὁ ἔρωτας δὲν ζῇ.
Θυμᾶσαι; βράδυ ἦταν ὡραῖο
καὶ τὸ κυνηγάμε μαζύ.

ΛΑΧΕΙΟΦΟΡΟΙ ΟΜΟΛΟΓΙΑΙ

ΚΤΗΜΑΤΙΚΗ ΠΙΣΤΩΣΙΣ ΟΛΛΑΝΔΙΑΣ

Ἰσχύουσαι ἐπὶ 70 ἔτη, κληρούμεναι κατὰ διμηνίαν.

Εἰς τὴν προσεχῆ κλήρωσιν τῆς 2 αὐγούστου

ὁ πρῶτος λαχνὸς κερδίζει

φρ. 125.000

ΕΤΕΡΟΙ 1999 ΛΑΧΝΟΙ ΚΕΡΔΙΖΟΥΣΙ ΜΙΚΡΟΤΕΡΑ ΠΟΣΑ

Τιμὴ τοῖς μετρητοῖς

Γρ. χρ. 166 πληρωνόμενα ἐφ' ἅπαξ

Δι' ἀγορὰς ἀποτεθῆτωσαν πρὸς τοὺς κκ. P. Addally et Cie, *Χουριὲτ Χὰν, ἀρ. 14, 15 Γαλατᾶ, Κωνσταντινούπολιν. Οἱ ἐν τῶν ἐπαρχιῶν καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ παρακαλοῦνται νὰ προσαμβάσωσι τὸ τίμημα διὰ ταχυδρ. ἐπιταγῆς μανταπόστ ἢ διὰ τσέκ.*

Η ΠΙΠΙΡΟΥΔΑ

ΕΡΓΟΝ ΤΟΥ ΙΑΤΡΟΥ CANDÈZE

ΜΕΤΑΦΡΑΣΘΕΝ

ΥΠΟ ΤΗΣ ΔΟΟΥ ΝΟΕΜΗΣ Α. ΖΩΗΡΟΥ ΠΑΣΑ

Ἀνάγνωσμα τερπνὸν καὶ διδακτικόν, ἀληθὲς τῆς οἰκογενείας ἐντρύφημα, διακεκοσμημένον διὰ καλλιτεχνικῶν κεχρωματισμένων εἰκόνων.

Τὸ ἔργον ὁλόκληρον, δεδεμένον καλλιτεχνικῶς, τιμᾶται ἓν τέταρτον Λ. Τουρκίας. Οἱ βουλόμενοι νὰ τὸ ἀγοράσουν εἰς φυλλάδια, θὰ πληρώσουν πρὸς 1 γρ. τὸ φυλλάδιον.

Εὑρίσκεται εἰς ὅλα τὰ βιβλιοπωλεῖα Γαλατᾶ καὶ Πέραν.

Δι' ἰδιαιτέρας παραγγελίας ἀπευθυντέον εἰς τὴν ἐκδότιδα: *Κ^ν Ἐλπ. Μαυρογορδάτου, Γαλατᾶ χάν*, Galata.

ΤΟ ΠΑΥΣΩΔΥΝΟΝ ΜΥΡΙΔΟΥ

ΕΙΝΑΙ

μοναδικὸν φάρμακον

κατὰ τῶν ρευματισμῶν καὶ νευραλγιῶν.

ΠΡΟΛΑΜΒΑΝΕΙ

τὰ καρδιακὰ νοσήματα.

ΑΡΙΘΜΕΙ

πλείστας ἐπιτυχίας.

ΕΙΝΑΙ

θαυμάσιον ἀσφαλὲς φάρμακον.

ΠΑΥΣΩΔΥΝΟΝ

ὄνομα καὶ πρᾶγμα.

ΠΡΟΣΕΧΩΣ: "Η ΓΥΝΗ"

ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟΣ ΟΔΗΓΟΣ ΤΗΣ ΚΟΡΗΣ, ΤΗΣ ΝΥΜΦΗΣ, ΤΗΣ ΕΓΓΑΜΟΥ

μὲ ποικίλας καὶ ἀφθόνους συνταγὰς πρὸς διατήρησιν τῆς ὑπαρχούσης καλλονῆς καὶ δημιουργίαν νέας. Ἔργον πρωτότυπον καὶ μοναδικὸν εἰς τὴν γλῶσσάν μας, ὀφειλόμενον εἰς τὰς ἐνδελεχεῖς εἰδικὰς μελέτας τοῦ διαπρεποῦς κυριωτάτου τῆς πόλεώς μας ἰατροῦ κ. Μ. ΜΩΥΣΕΙΔΟΥ, διευθυντοῦ τοῦ ἰατρικοῦ περιοδικοῦ «Ἱπποκράτους» καὶ ἐκ τῶν τακτικῶν συνεργατῶν τοῦ «Ἀπ' Ὅλα».

Οὐδεμία κόρη, οὐδεμία νύμφη, οὐδεμία γυνὴ πρέπει νὰ μείνῃ χωρὶς ν' ἀναγνώσῃ τὸ θαυμάσιον αὐτὸ ἔργον, τὸ ἄριστον θὰ τῆς χαρίσῃ: διαρκῆ ὑγείαν, αἰωνίαν ἀνθηρότητα καὶ παντοτεινὸν σφρίγος. Τὸ ἔργον ἀποτελεῖται ἐκ 2 τόμων ἐκ 200 περίπου σελίδων ἑκάστου. Τιμὴ τόμου χρυσοῦ 5.

Ἐγγραφαὶ γίνονται: *Ἐν Πέρᾳ: Γραφεῖα «ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ»*, ὁδὸς *Χατζῆ-Ἀβμέτ, ἀρ. 6 — Ἐν Γαλατᾷ: Γραφεῖα τοῦ «ΑΠ' ΟΛΑ»*, *Πεμπτοπά-ζαρον, Σαατσῆ χάν, ἀρ. 16 — καὶ παρὰ τῇ Διευθύνσει τῆς «ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ τῶν ΚΥΡΙΩΝ».* Τῷ αἰτοῦντι ἀποστέλλεται ἡ σχετικὴ ἀγγελία.

Τυπ. «Ἐμπορικῶν». Ἀριστοβούλου Ἀναστασιάδου καὶ Σι — Ὑπεύθυνος ἀρ. ι. Χρηστίδης.